

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна
Навчально-науковий інститут «Каразінський інститут міжнародних
відносин та туристичного бізнесу»
Кафедра міжнародних економічних відносин та логістики

Кваліфікаційна робота магістра

на тему: **«ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОЇ МІЖНАРОДНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ
ПОЛІТИКИ КРАЇН ЄС»**

Виконав:

студент 2 курсу групи УО-61

спеціальності «Міжнародні економічні
відносини»

освітньої програми «Міжнародні
економічні відносини»

другого (магістерського) рівня вищої освіти

Качур О. Д.

Керівник: к.е.н., доц. Шолом А.С.

Рецензент:

Харків – 2025 року

Навчально-науковий інститут «Каразінський інститут міжнародних відносин та туристичного бізнесу»

Кафедра міжнародних економічних відносин та логістики

Рівень вищої освіти другий (магістерський)

Спеціальність 292 Міжнародні економічні відносини

Освітня програма «Міжнародні економічні відносини»

ЗАТВЕРДЖУЮ

Завідувача кафедри

_____ Анна ЗАЙЦЕВА
підпис ініціали, прізвище

“ _____ ” _____ 20__ року

З А В Д А Н Н Я НА КВАЛІФІКАЦІЙНУ РОБОТУ СТУДЕНТУ

Качуру Олександр Дмитрович

(прізвище, ім'я, по батькові студента)

1. Тема роботи «Особливості сучасної міжнародної міграційної політики країн ЄС»

керівник роботи к.е.н., доц. Шолом А.С.

(прізвище, ім'я, по батькові, науковий ступінь, вчене звання)

затверджені наказом по університету від “15” вересня 2025 року № 4001-5/3270

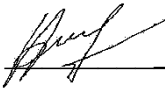
2. Строк подання студентом роботи 21.11.2025 р.

3. Перелік питань, які потрібно розробити:

– розкрити сутність та еволюцію міжнародної міграційної політики; – систематизувати теоретичні підходи до регулювання міграційних процесів у світовій практиці; – обґрунтувати методичні засади дослідження міжнародної міграційної політики; – оцінити динаміку та структуру міграційних процесів у країнах Європейського Союзу та визначити місце України в цих процесах; – провести порівняльний аналіз міграційної політики провідних країн ЄС; – проаналізувати вплив міграційних процесів на соціально-економічний розвиток країн ЄС, зокрема на показники ВВП, зайнятості, продуктивності праці та демографічну ситуацію; – здійснити кількісну оцінку ефективності міграційної політики ЄС та розробити прогностичні сценарії до 2030 року; – визначити перспективи вдосконалення співпраці України та ЄС у сфері міграції.

4. План роботи

№ з/п	Назви етапів роботи
1	Теоретико-методичні засади дослідження міжнародної міграційної політики
2	Аналіз міжнародної міграційної політики країн ЄС в умовах глобалізації
3	Перспективи вдосконалення міграційної політики ЄС та України

5. Дата видачі завдання 01.12.2024 р.Студент О. Д. КачурКерівник роботи А.С. Шолом

ЗМІСТ

Розділ 1. Теоретико-методичні засади дослідження міжнародної міграційної політики.....	10
1.1. Сутність та еволюція міжнародної міграційної політики	10
1.2. Підходи до регулювання міграційних процесів у світовій практиці	22
1.3. Методичні засади дослідження міжнародної міграційної політики	30
Висновки до першого розділу.....	36
Розділ 2. Аналіз міжнародної міграційної політики країн ЄС в умовах глобалізації.....	38
2.1. Динаміка та структура міграційних процесів у Європейському Союзі та роль України в них.....	38
2.2. Порівняльний аналіз міграційної політики провідних країн ЄС	48
2.3. Вплив міграційних процесів на соціально-економічний розвиток країн ЄС.....	59
Висновки до другого розділу	65
Розділ 3. Перспективи вдосконалення міграційної політики ЄС та України	67
3.1. Оцінка ефективності сучасної міграційної політики ЄС.....	67
3.2. Перспективи вдосконалення співпраці України та ЄС у сфері міграції.....	76
Висновки до третього розділу	82
Висновки	84
Список використаних джерел	87

ВСТУП

Актуальність дослідження. Сучасна система міжнародних економічних відносин характеризується високою мобільністю людських ресурсів, що перетворює міграцію на один із ключових чинників глобального розвитку. У XXI столітті міжнародна міграція стала не лише соціальним чи гуманітарним явищем, а й потужним економічним процесом, який визначає структуру ринків праці, динаміку виробництва та рівень конкурентоспроможності країн.

Країни Європейського Союзу перебувають у центрі світових міграційних потоків. Станом на 2024 рік, на території ЄС проживає понад 36 млн осіб, народжених за межами ЄС, що становить близько 8 % його населення. При цьому зберігається тенденція до структурного дефіциту робочої сили в окремих галузях – охороні здоров'я, ІТ, будівництві, доглядових послугах – на тлі старіння населення та зниження природного приросту. Таким чином, міграція стає необхідним компенсаторним механізмом демографічного спаду.

Актуальність теми посилюється в умовах нових викликів безпеки та нестабільності, спричинених збройною агресією Росії проти України, кризою на Близькому Сході та наслідками пандемії COVID-19. Ці фактори змінили географію та структуру міграційних потоків, зокрема посиливши вимушену мобільність населення. Лише у 2022–2024 рр. понад 4,8 млн громадян України отримали тимчасовий захист у країнах ЄС, що потребує перегляду політики інтеграції, соціальної підтримки та залучення мігрантів до економічного життя.

Крім того, міграція дедалі більше стає індикатором рівня інтеграції України до європейського економічного простору. Від ефективності спільної політики залежить не лише мобільність робочої сили, а й інституційна сумісність із ринками ЄС, реалізація угод про соціальне забезпечення, освіту та зайнятість.

Проблематика міжнародної міграції та формування міграційної політики є предметом активного наукового аналізу вітчизняних і зарубіжних дослідників, які розглядали різні аспекти цього явища – від економічних

ефектів трудової мобільності до гуманітарних і правових аспектів інтеграції мігрантів. Серед українських науковців, що зробили вагомий внесок у дослідження міграційних процесів, варто відзначити О. М. Малиновську, О. В. Позняка, В. С. Крисаченка, І. О. Пархоменко, С. В. Пирожкова, О. І. Михайленка, О. Г. Балакіреву, І. В. Прибиткову, М. І. Долішнього, Л. Є. Шевчук, С. І. Кузнєцову, В. М. Гейця, Ю. Г. Козака, О. І. Левченка, А. В. Стасишина, О. М. Ковальову та інших. У їхніх працях досліджуються питання соціально-економічних наслідків трудової міграції, впливу міграційних процесів на розвиток регіонів України, особливостей державної політики у сфері міграції та демографічної безпеки.

Значний внесок у розробку теоретичних засад і моделей регулювання міжнародної міграції зробили зарубіжні вчені, серед яких С. Кастлз, М. Міллер, Д. Мессей, Д. Рух, Д. Золберг, Г. Борхас, Р. Бланш, Р. Фріман, Д. Сассен, Х. де Хаас, Р. Кінг, А. Тейлор, П. Стокер, С. Сейдль, П. Хеллер, Ф. Фішер, М. Дювель, Е. Ортіс-Оспіна, П. Колліер та інші. Вони розвинули концепції трудової міграції, неокласичну теорію мобільності, моделі “push–pull”, теорію людського капіталу, підходи до інтеграційної політики та формування транскордонних мереж зайнятості.

Європейський вимір міграційної політики досліджували Д. Родар, К. Фавелл, Р. Пеннінгтон, А. Геддес, Т. Фосс, Е. Тріандафілліду, Н. Де Брукер, які аналізували динаміку розвитку Спільної європейської міграційної політики, роль директив ЄС у формуванні єдиного ринку праці, питання інтеграції біженців і трудових мігрантів, а також проблеми правового статусу громадян третіх країн.

В останні роки значна увага приділяється прикладним аспектам міграційних процесів, зокрема дослідженню зв'язку між трудовою міграцією, демографічними змінами, цифровізацією ринку праці та соціальною інтеграцією. В цьому напрямі активно працюють М. Біффл, Дж. Холмс, Р. Мартін, С. Ірвін, Т. Граунд, Н. Сигман, Е. Беккерс, М. Сомервіль, А. Кресвелл,

чий праці присвячені аналізу міграційної політики ЄС у посткризовий період та управлінню вимушеною мобільністю після 2022 року.

Серед українських дослідників, які аналізують сучасні міграційні виклики у контексті євроінтеграції, варто виокремити О. Малиновську, О. Ковальову, І. Садову, Н. Гринькевич, І. Прибиткову, А. Ярошенка, В. Романюка, які підкреслюють необхідність гармонізації української політики зайнятості та соціального захисту із стандартами ЄС, а також адаптації системи міграційного управління до вимог Угоди про асоціацію Україна–ЄС.

Попри широкий спектр наукових напрацювань, залишаються недостатньо дослідженими питання впливу міграційних процесів на соціально-економічну динаміку Європейського Союзу в умовах сучасних кризових викликів, а також ефективність спільної міграційної політики ЄС у поєднанні трудової та вимушеної мобільності. Недостатньо розробленими залишаються інструменти прогнозування економічних ефектів міграції, питання оцінки її внеску у ВВП, інноваційну діяльність та демографічну стабільність.

Отже, подальше поглиблення дослідження особливостей сучасної міжнародної міграційної політики країн ЄС є необхідним для комплексного розуміння трансформації міграційних процесів, визначення оптимальних механізмів регулювання та розробки практичних рекомендацій для України в контексті європейської інтеграції.

Мета і завдання дослідження. Метою роботи є виявлення особливостей сучасної міжнародної міграційної політики країн Європейського Союзу, визначення її основних напрямів, інструментів і механізмів регулювання, а також оцінка впливу міграційних процесів на соціально-економічний розвиток країн ЄС та формування рекомендацій щодо вдосконалення міграційної політики України у контексті європейської інтеграції. Для досягнення поставленої мети в роботі передбачено вирішення таких основних завдань:

- Розкрити сутність та еволюцію міжнародної міграційної політики;
- Систематизувати теоретичні підходи до регулювання міграційних процесів у світовій практиці;

- Обґрунтувати методичні засади дослідження міжнародної міграційної політики;
- Оцінити динаміку та структуру міграційних процесів у країнах Європейського Союзу та визначити місце України в цих процесах;
- Провести порівняльний аналіз міграційної політики провідних країн ЄС;
- Проаналізувати вплив міграційних процесів на соціально-економічний розвиток країн ЄС, зокрема на показники ВВП, зайнятості, продуктивності праці та демографічну ситуацію;
- Здійснити кількісну оцінку ефективності міграційної політики ЄС та розробити прогнозні сценарії до 2030 року;
- Визначити перспективи вдосконалення співпраці України та ЄС у сфері міграції.

Об’єкт дослідження – процес розвитку сучасної міжнародної міграційної політики.

Предметом роботи є особливості міжнародної міграційної політики країн ЄС та перспективи вдосконалення співпраці України та ЄС у сфері міграції.

У роботі застосовано комплекс загальнонаукових і спеціальних **методів** економічного аналізу: метод наукової абстракції, аналізу і синтезу – для узагальнення теоретичних підходів до вивчення сутності міграційної політики та її структури; порівняльний і системний аналіз – для дослідження моделей міграційного регулювання в різних країнах ЄС; статистичні методи, графічний і табличний аналіз – для оцінювання тенденцій міграційних потоків, структури зайнятості та соціально-демографічних характеристик мігрантів; кореляційно-регресійне моделювання – для визначення кількісного впливу міграційних показників на економічний розвиток країн ЄС; SWOT-аналіз – для виявлення сильних і слабких сторін, можливостей і загроз у формуванні міграційної політики України; прогнозний метод – для розроблення рекомендацій і дорожньої карти вдосконалення політики управління міграцією.

Інформаційну базу дослідження склали офіційні звіти та бази даних Міжнародної організації з міграції (IOM), Євростату (Eurostat), Організації економічного співробітництва та розвитку (OECD), Світового банку (World Bank), Міжнародного валютного фонду (IMF), Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (UNHCR), а також аналітичні документи Європейської комісії, Європейського парламенту та Ради ЄС. Використано статистичні матеріали національних міністерств праці, внутрішніх справ і міграційних служб, наукові публікації провідних дослідницьких центрів, зокрема Migration Policy Institute, European Migration Network, Pew Research Center, а також аналітичні звіти міжнародних консалтингових компаній щодо впливу міграції на ринок праці, соціальну інтеграцію та економічне зростання. Для контекстного аналізу сучасних подій та тенденцій використано матеріали авторитетних медіа-ресурсів – The Economist, Financial Times, Reuters, Politico Europe, Euronews, що висвітлюють поточний стан міграційної політики ЄС і динаміку міграційних потоків.

Апробація результатів. Апробація результатів дослідження оприлюднена на XX всеукраїнській науково-практичній конференції у м. Харкові 28 лютого 2025 року «Актуальні проблеми світового господарства і міжнародних економічних відносин» [5].

Структура роботи. Робота складається зі вступу, 3 розділів, висновків; містить 97 сторінок тексту, 15 рисунків, 25 таблиць. Список джерел включає 15 найменувань літератури, 88 електронних публікацій».

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ МІЖНАРОДНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

1.1. Сутність та еволюція міжнародної міграційної політики

Міграція є одним із найдавніших і водночас найдинамічніших соціально-економічних процесів, що супроводжує людство протягом усієї його історії. Переміщення людей між територіями завжди було відповіддю на зміни природного середовища, політичні конфлікти, пошук кращих умов праці та життя. Проте саме у ХХІ столітті міграційні процеси набули глобального системного характеру, перетворившись із локальних або регіональних явищ на ключовий чинник трансформації світової економіки, політики й демографії.

Згідно з визначенням Міжнародної організації з міграції (МОМ), міжнародна міграція – це процес переміщення осіб через міжнародний кордон з метою постійного чи тимчасового проживання, роботи або навчання. У науковій літературі міграція трактується як переміщення населення між країнами, що супроводжується зміною місця проживання, правового статусу та соціально-економічних умов існування. Як підкреслює С. Кастлс, міграція є не лише фізичним переміщенням людей, а й складним соціальним процесом, який відображає взаємодію між глобальними економічними структурами, політичними інститутами та індивідуальними мотиваціями [29].

У сучасній науковій літературі існує різноманіття підходів до визначення сутності міжнародної міграції, що зумовлено міждисциплінарним характером цього явища. Міграція водночас є предметом дослідження економіки, демографії, соціології, політології, права та географії, а отже – понятійне поле терміна змінюється залежно від мети аналізу [72].

Загальновизнано, що міграція – це переміщення людей через кордони держав із метою зміни місця проживання або діяльності. Проте різні наукові підходи надають перевагу різним аспектам цього процесу: економічному,

соціально-демографічному, правовому, геополітичному чи інституційному [72].

Для систематизації підходів до визначення міжнародної міграції доцільно виділити кілька основних наукових напрямів (табл. 1.1).

Таблиця 1.1

Наукові підходи до визначення сутності міжнародної міграції

Підхід	Ключові риси	Основні представники	Трактування поняття “міжнародна міграція”
Економічний	Розглядає міграцію як реакцію на відмінності у заробітках, зайнятості, податках, продуктивності праці.	Дж. Гікс, М. Тодаро, Л. Харріс	Переміщення робочої сили між країнами для максимізації доходу та ефективного розподілу ресурсів.
Демографічний	Аналізує міграцію як частину відтворення населення, що впливає на чисельність, вікову структуру та природний приріст.	А. Равенштейн, Е. Лі, С. Кузнець	Потік людей, який змінює демографічну структуру регіонів і країн.
Соціологічний	Наголошує на впливі соціальних мереж, сімейних і культурних зв’язків на прийняття рішення про міграцію.	Д. Массей, К. Арчібальд, С. Кастлс	Соціальний процес, у якому взаємодіють індивідуальні мотиви та колективні норми.
Політичний	Підкреслює роль держави, безпеки, міжнародних режимів і контролю над кордонами.	С. Золберг, А. Вейнер, Дж. Холліфілд	Політично регульоване переміщення населення, пов’язане з питаннями суверенітету та безпеки.
Правовий	Фокусується на статусі особи – мігрант, біженець, трудовий мігрант, нелегальний мігрант, переселенець.	МОМ, ООН, ЄС, УВКБ	Перетин кордону з метою зміни місця проживання, що регулюється нормами національного та міжнародного права.
Інституційний (глобалістський)	Підкреслює роль міжнародних організацій та транснаціональних структур у координації міграційних потоків.	МОМ, Міжнародна організація праці, Світовий банк	Системно-регульований процес мобільності людських ресурсів у межах глобальної економіки.

Джерело: складено автором за узагальненими матеріалами [63, 71, 72]

Як видно з табл. 1.1, різні підходи взаємодоповнюють один одного, формуючи цілісне уявлення про міжнародну міграцію як багатовимірне явище.

Економісти зосереджуються на раціональному виборі та ринку праці; демографи – на відтворенні населення; соціологи – на людському капіталі й культурних аспектах; юристи – на правовому статусі осіб; а політологи – на політичній стабільності, кордонах і національній безпеці [64].

Синтез цих підходів дав змогу сформуванню комплексної теорії міжнародної міграції, у якій враховуються і економічні стимули, і інституційні обмеження, і соціальні наслідки для країн-донорів та країн-реципієнтів. Для цілей даного дослідження міжнародна міграція розглядається як соціально-економічний процес переміщення населення між державами, що зумовлений сукупністю економічних, демографічних, політичних і технологічних факторів та регулюється інституційними механізмами національного і наднаціонального рівнів [72].

У сучасних умовах у теорії міжнародних відносин та економіки розрізняють кілька рівнів аналізу міграції:

- мікроекономічний – розглядає індивідуальні мотиви людини (заробіток, освіта, безпека, самореалізація);
- макроекономічний – пояснює міграцію через структурні відмінності між країнами (доходи, рівень зайнятості, соціальні гарантії);
- мезорівень – вивчає соціальні мережі, родинні та етнічні зв'язки, що забезпечують сталі канали переміщення.

Міграція може бути внутрішньою (у межах країни) та зовнішньою (між країнами). Залежно від напрямку руху розрізняють:

- еміграцію – виїзд громадян за межі держави постійного проживання;
- імміграцію – в'їзд осіб на територію іншої держави;
- рееміграцію – повернення громадян після певного періоду проживання за кордоном;
- транзитну міграцію – тимчасове перебування на території третьої держави під час руху до кінцевого пункту [68].

Міграційні процеси характеризуються різноманітністю форм, мотивів і напрямів. Для систематизації цього явища в наукових дослідженнях використовується низка класифікаційних критеріїв (табл. 1.2).

Таблиця 1.2

Класифікація видів міжнародної міграції населення

Ознака класифікації	Види міграції	Характеристика
За тривалістю перебування	Постійна, тимчасова, сезонна	Зміна місця проживання назавжди або на певний строк (від кількох місяців до років).
За причинами переміщення	Економічна, політична, соціальна, екологічна	Визначається домінуючими факторами “push–pull”: робота, безпека, екологічні умови, війна тощо.
За формою законності	Легальна, нелегальна	Визначається відповідністю чинному законодавству держави-реципієнта.
За організацією процесу	Індивідуальна, колективна, організована	Від самостійного прийняття рішення до участі у державних чи корпоративних програмах.
За напрямом	Еміграція, імміграція, транзитна, рееміграція	Відображає рух населення між країнами в обох напрямках.

Джерело: складено автором за даними [32, 67, 68].

Для глибшого розуміння закономірностей її розвитку варто проаналізувати основні теоретичні моделі, що пояснюють причини, напрями й наслідки переміщення населення (табл. 1.3).

Таблиця 1.3

Основні теоретичні моделі міжнародної міграції

№	Теоретична модель	Сутність моделі	Основні представники	Ключові положення
1	Неокласична економічна теорія	Міграція – раціональна реакція індивіда на різницю у заробітній платі та рівні безробіття між країнами.	J. Hicks (1932), G. Borjas (1989)	Міграційні потоки вирівнюють ринки праці: робоча сила рухається з країн із низькими доходами до країн із високими.
2	Модель “push–pull” (теорія факторів відштовхування-приваблення)	Пояснює міграцію дією комплексу факторів: “push” – у країні походження, “pull” – у країні призначення.	E. Lee (1966), E. Ravenstein (1885)	Рішення про міграцію формується під впливом як негативних (безробіття, війна), так і позитивних (доходи, безпека) стимулів.

3	Нова економіка трудової міграції	Рішення ухвалюється не індивідом, а домогосподарством як способом диверсифікації доходів і зниження ризиків.	O. Stark (1991), D. Bloom (1985)	Міграція є колективною стратегією сім'ї, спрямованою на стабілізацію добробуту.
4	Теорія подвійного ринку праці	Міграція спричинена внутрішніми потребами розвинених економік у низькооплачуваній праці.	M. Piore (1979), P. Doeringer (1985)	У розвинутих країнах існує сегментація ринку праці: місцеві робітники не заповнюють низькокваліфіковані вакансії, які займають мігранти.
5	Теорія світових систем	Міграція – наслідок глобальної капіталістичної експансії та історичних нерівностей між “центром” і “периферією”.	I. Wallerstein (1974), S. Sassen (1991)	Потоки праці формуються вздовж ліній колишніх колоніальних і економічних зв'язків.
6	Теорія міграційних мереж	Соціальні зв'язки між мігрантами зменшують ризики переїзду та стимулюють нові хвилі міграції.	D. Massey (1993), A. Portes (1995)	Кожна нова хвиля зміцнює “мережевий ефект”, роблячи міграцію самопідтримуваною.

Джерело: систематизовано автором за матеріалами [63; 27; 92; 26; 34; 82; 97; 89; 71; 85; 72; 84]

Як видно з табл. 1.3, теоретичні моделі доповнюють одна одну. Неокласична і “push–pull” моделі пояснюють економічні причини міграції, тоді як нова економіка трудової міграції та теорія подвійного ринку праці – структурні дисбаланси ринку праці. Теорія світових систем і мережевий підхід розкривають інституційні та соціальні закономірності, які зумовлюють сталість потоків.

У межах сучасної європейської практики найбільш релевантними є комбінація теорії подвійного ринку праці (оскільки ЄС потребує додаткової робочої сили) та мережевого підходу (через значну роль діаспор українців, поляків, сирійців тощо).

У більшості наукових праць міграція розглядається через теорію “push–pull” факторів, запропоновану Е. Равенштейном і розвинену Л. Лі та Д. Массей. Згідно з нею, на рішення людини про переміщення впливають одночасно фактори відштовхування (push) у країні походження і фактори приваблення (pull) у країні призначення [85].

Рисунок 1.1. Схема основних факторів «push–pull», що впливають на міжнародну міграцію

Джерело: складено автором за матеріалами: [85, 71, 72]

Міграційні рішення формуються на перетині цих факторів, а індивідуальні мотиви – економічні, соціальні, політичні – взаємодіють із макрорівневими умовами (державна політика, міжнародне право, регіональна безпека). У результаті виникають сталі міграційні системи – мережі країн-

донорів і країн-реципієнтів, між якими існують інтенсивні потоки робочої сили, капіталу та соціальних трансферів [29].

Міжнародна міграція у XXI ст. стала системним елементом глобалізації. Вона є наслідком нерівномірного розвитку країн, диспропорцій у розподілі капіталу, робочої сили й технологій. Глобальні інформаційні мережі, транспортна мобільність і відкритість ринків праці створили умови для безпрецедентного зростання масштабів міграційних потоків. За даними ООН, у 2024 році у світі проживає понад 285 млн міжнародних мігрантів, що становить близько 3,6 % населення планети. З них понад 87 млн проживають у країнах ЄС, що робить Європу другим після Азії регіоном концентрації мігрантів [102].

Європейський Союз при цьому виступає як головний центр тяжіння (для країн Північної Африки, Близького Сходу, Східної Європи) і як джерело трудової мобільності (внутрішня міграція в межах ЄС). Ця подвійна роль зумовлює потребу у багаторівневому регулюванні – національному, наднаціональному та міжрегіональному рівнях [31].

Історичний розвиток міжнародної міграції відображає еволюцію світового господарства, становлення державних кордонів, формування колоніальних імперій, індустріалізацію та глобалізацію. Міграція завжди виступала реакцією на економічні, політичні й технологічні зміни, що перетворювали простір і структуру міжнародних відносин [72].

Загалом можна виділити кілька етапів розвитку міжнародних міграційних процесів, які відрізняються за причинами, формами та географічними напрямками переміщення населення (табл. 1.4).

Особливістю сучасного етапу є поєднання двох взаємопов'язаних тенденцій: з одного боку – лібералізації руху робочої сили в межах інтеграційних угруповань, а з іншого – посилення бар'єрів і контролю для мігрантів з третіх країн. Це створює нові соціально-економічні й політичні суперечності, зокрема між потребами ринку праці та вимогами безпеки.

Таблиця 1.4

Основні етапи розвитку міжнародної міграції у світі та Європі

Етап	Хронологічні межі	Характеристика процесів	Основні напрямки міграції	Провідні чинники
I. Доіндустріальний (до XVIII ст.)	Давні часи – XVIII ст.	Міграція носила стихійний характер; переселення племен, колонізація нових територій.	Європа → Америка, Північна Африка; внутрішня міграція в межах континентів.	Війни, завоювання, голод, природні катастрофи.
II. Індустріальний (XIX – поч. XX ст.)	1800–1914 рр.	Масові трудові міграції, формування колоніальних ринків праці.	Європа → Америка, Австралія; Азія → Африка.	Індустріалізація, демографічний вибух, розвиток транспорту.
III. Міжвоєнний (1914–1945 рр.)	Перша та Друга світові війни	Примусове переміщення населення, депортації, біженство.	Східна Європа → Західна Європа, Америка.	Війни, політичні режими, етнічні чистки.
IV. Повоєнний (1945–1990 рр.)	Після 1945 р.	Відбудова економіки, залучення іноземних робітників у Західну Європу («гастарбайтери»).	Південна Європа, Туреччина, Північна Африка → Німеччина, Франція, Бельгія.	Економічне зростання, дефіцит робочої сили, урбанізація.
V. Глобалізаційний (з 1990-х рр.)	1990–2024 рр.	Формування єдиного ринку праці в ЄС, посилення регулювання, інформаційна мобільність.	Східна Європа, Азія, Африка → Західна Європа.	Глобалізація, інтеграційні процеси, цифрові технології, війни.

Джерело: систематизовано автором на основі даних [32, 67, 68]

Як видно з табл. 1.4, еволюція міжнародної міграції пройшла шлях від стихійних переселень і колонізацій до високорегульованих міждержавних потоків, які сьогодні контролюються через спільну політику, візові режими та цифрові системи моніторингу. Починаючи з другої половини XX століття,

саме Європа стала головним магнітом для трудових і освітніх міграцій, перетворившись на лабораторію для формування єдиної політики в цій сфері.

Зміни у глобальній економіці після 1990-х років привели до формування нового типу міграційних потоків, які відзначаються багатонаправленістю, короткотерміновістю та гнучкістю. Сучасний мігрант часто поєднує роботу, навчання й віддалену зайнятість, користується цифровими платформами (LinkedIn, EURES, Indeed, Freelance.com), що формують віртуальні канали мобільності. Це явище отримало назву «цифрова або гібридна міграція» [41].

Такі зміни зумовили виникнення нової парадигми мобільності, де головними рушіями стали не лише економічні, а й інформаційні та технологічні фактори (рис. 1.2).

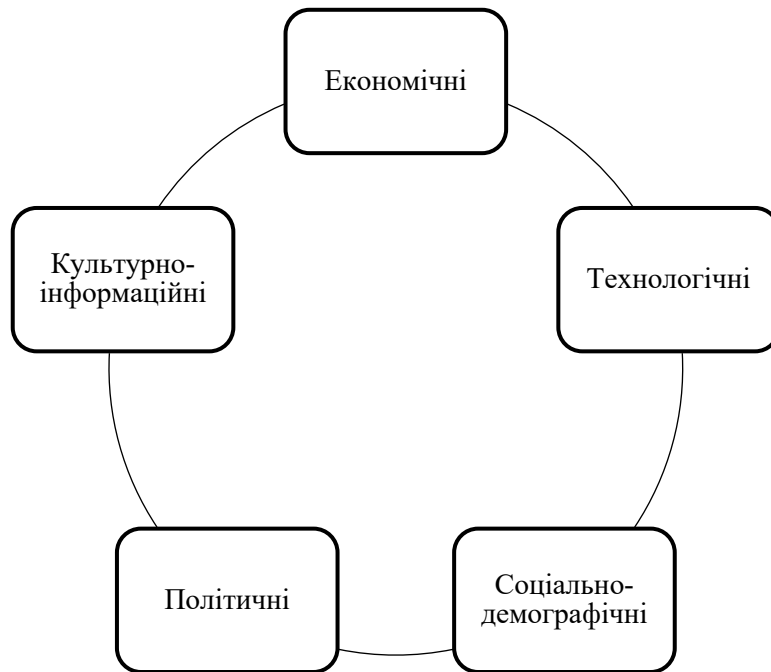

Рисунок 1.2. Ключові фактори трансформації міжнародної міграції в епоху глобалізації

Джерело: складено автором за матеріалами: [41]

Економічні мотиви вже не є єдиними рушіями: зростає роль інформаційної привабливості, культурної адаптації, соціальних зв'язків і цифрових інструментів працевлаштування. Це вимагає нових підходів до

оцінки міграційних процесів – не лише через статистику, а й через соціальні та поведінкові моделі [72].

З початком XXI століття на динаміку міграційних процесів дедалі відчутніше впливає глобалізація та цифрова трансформація, які не лише спростили пересування людей, а й докорінно змінили сам характер міграції [41].

Цифрові технології – від платформ зайнятості (LinkedIn, EURES, UpWork) до автоматизованих систем прикордонного контролю (ETIAS, EURODAC, Schengen Information System) – перетворили міграцію з “фізичного” на мережевий процес, де мобільність здійснюється як офлайн, так і онлайн.

Таблиця 1.5

Вплив глобалізації та цифрової трансформації на сучасні форми міжнародної міграції

Традиційна форма	Нова форма (цифрова / гібридна)	Основні характеристики	Приклади реалізації
Трудова міграція фізичних осіб	Платформна міграція (дистанційна робота)	Виконання контрактів через онлайн-платформи без фізичного переїзду.	UpWork, Fiverr, Freelancer, Remote.com
Освітня міграція	Віртуальна академічна мобільність	Онлайн-освіта в університетах ЄС; програми Erasmus+ Digital.	OpenU, Coursera-Europe, Erasmus Digital Exchange
Класичні трудові візи	Digital Nomad Visa	Дозволяє працювати віддалено з території країни без найму місцевим роботодавцем.	Хорватія, Естонія, Португалія, Греція
Контроль кордонів через візові штампи	Біометричний контроль та бази даних	Використання цифрових паспортів, розпізнавання обличчя, баз даних ETIAS.	ЄС (2025), Канада, Південна Корея
Соціальні зв'язки через громади	Мережеві цифрові спільноти	Підтримка мігрантів через соцмережі, чати, телеграм-канали, онлайн-консультації.	DiasporaUA, PoloniaDigital, Refugee.info

Джерело: систематизовано автором за даними [41, 67, 68]

Аналіз табл. 1.5 показує, що глобалізація та цифровізація не просто прискорили міграційні процеси, а створили якісно нову категорію мобільності – “віртуальну міграцію”, яка не завжди передбачає фізичний перетин кордону. Це змінює традиційне уявлення про трудову міграцію, адже люди можуть інтегруватися в європейський ринок праці дистанційно, зберігаючи місце проживання в країні походження.

Також цифрові інструменти значно підвищили контроль і прогнозованість міграційних потоків. Системи ETIAS і EURODAC, які запроваджуються в ЄС, створюють базу для аналітичного управління кордонами, поєднуючи дані безпеки, працевлаштування та соціальної інтеграції [68].

Особливе місце у формуванні сучасної європейської міграційної системи займає розширення Європейського Союзу. Після вступу країн Центральної та Східної Європи (Польщі, Угорщини, Чехії, Словаччини, Литви, Латвії, Естонії, Румунії, Болгарії, Хорватії) у 2004–2013 рр. відбулося різке збільшення внутрішньоєвропейських міграцій. Понад 17 млн громадян нових членів ЄС переїхали на роботу до Німеччини, Великої Британії, Нідерландів та Ірландії.

Цей процес мав подвійний ефект:

- для приймаючих країн – він сприяв наповненню ринку праці й уповільненню демографічного старіння;
- для країн-донорів – став чинником «відтоку мізків» і трудових ресурсів, але водночас стимулював приплив валютних переказів.

У результаті сформувалася європейська міграційна система з трьома основними компонентами:

1. Внутрішня міграція в межах ЄС (вільне пересування робочої сили відповідно до Договору про функціонування ЄС).
2. Зовнішня міграція з третіх країн (регулюється через візову політику, систему “Blue Card”, Пакт про міграцію та притулок).
3. Транзитна міграція (через Балкани, Середземномор’я, Україну та Молдову) [68].

Ці елементи утворюють складну багаторівневу модель, що поєднує гуманітарні та економічні пріоритети. Вона демонструє, що міграція є не лише наслідком глобалізації, а й інструментом її поглиблення, оскільки забезпечує обмін людським капіталом, культурну взаємодію та мобільність знань.

Не менш важливою складовою теоретичного аналізу є оцінка соціально-економічних наслідків міжнародної міграції, що проявляються як у країнах походження, так і в країнах призначення.

Рис. 1.3. Наслідки міжнародної міграції

Джерело: складено автором за матеріалами [32]

Як видно з рис. 1.3, вплив міжнародної міграції є амбівалентним: вона може одночасно стимулювати економічний розвиток і створювати соціальні ризики. Для країн ЄС позитивними ефектами є поповнення трудових ресурсів і податкових надходжень, негативними – інтеграційні труднощі та політична

поляризація. Для України, навпаки, позитивом є валютні перекази, а ризиком – «відтік мізків» і дефіцит робочої сили.

Таким чином, міжнародна міграція у контексті глобалізації еволюціонувала від стихійних переселень до керованого та інституційно закріпленого процесу. Її сучасний характер визначається впливом економічних, технологічних і політичних факторів, що формують мережеву систему мобільності населення. Європейський Союз виступає одним із ключових регіонів, де поєднуються всі форми міграції – трудова, вимушена, освітня, цифрова, – що зумовлює необхідність розробки ефективної спільної політики, орієнтованої на збалансування економічних вигод і соціальної інтеграції мігрантів. У результаті проведеного теоретичного аналізу встановлено, що міжнародна міграція є багатофакторним явищем, у якому поєднуються економічні, демографічні, політичні та інформаційно-технологічні аспекти. Вона еволюціонувала від стихійних переселень до керованих потоків, регульованих міжнародними інститутами, а під впливом глобалізації та цифровізації набула нових форм – гібридної й дистанційної мобільності. Європейський Союз виступає провідним прикладом регіональної інтеграції міграційних процесів, де поєднуються всі описані теоретичні моделі. Це створює основу для подальшого аналізу механізмів формування міграційної політики держав.

1.2. Підходи до регулювання міграційних процесів у світовій практиці

Регулювання міжнародної міграції є складним багатовимірним процесом, який поєднує економічні, соціальні, політичні, правові та гуманітарні аспекти. З розвитком глобалізації, технологічних інновацій і посиленням взаємозалежності держав зросла потреба у виробленні цілісних стратегій управління мобільністю населення. У різні історичні періоди формувалися різні підходи до регулювання міграційних процесів, що

відображали специфіку економічного розвитку, рівень відкритості суспільства, структуру ринку праці та політичні пріоритети держав [67].

Перші концепції регулювання міграції з'явилися наприкінці XIX – на початку XX століття в межах класичної політичної економії та демографічних досліджень. Вони базувалися на припущенні про природний характер мобільності, яка забезпечує вирівнювання ринків праці між регіонами з різним рівнем доходів. Державне втручання у цей процес було мінімальним, а свобода пересування вважалася одним із фундаментальних прав людини. Такий підхід зберігався до Першої світової війни, коли масові переміщення населення почали створювати ризики безробіття, соціальної напруженості та політичної нестабільності [63].

Після 1918 року більшість урядів перейшла до формування протекціоністських моделей регулювання, запроваджуючи квоти, обмеження на видачу віз і дозволів на проживання. У цей період міжнародна міграція почала сприйматися не лише як економічне явище, а як елемент державної політики та національної безпеки. Держави стали активними суб'єктами управління мобільністю, формуючи законодавчі механізми контролю за кордонами та працевлаштуванням іноземців [98].

Після Другої світової війни відбулося інституційне оформлення міграційної політики на міжнародному рівні. У 1951 році створено Міжнародну організацію з міграції (МОМ), завданням якої стало координація потоків переселенців та надання допомоги країнам у регулюванні трудової міграції. Одночасно діяльність Управління Верховного комісара ООН у справах біженців сприяла формуванню системи міжнародного захисту вимушених мігрантів. Таким чином, міграційна політика вийшла за межі національних кордонів і набула глобального виміру [68].

У другій половині XX століття в науковому середовищі сформувалися різні концептуальні підходи до пояснення та регулювання міграційних процесів. Неокласичний підхід розглядав міграцію як результат економічних відмінностей між країнами, де головним завданням держави є забезпечення

раціонального перерозподілу трудових ресурсів. Цей підхід покладено в основу політики Канади, Австралії та Нової Зеландії, де діє система «відбору» мігрантів за професійною кваліфікацією, рівнем освіти та володінням мовою [27].

У країнах Західної Європи в 1950–1970-х роках поширення набув індустріально-структуралістський підхід, який пояснює міграцію через попит на робочу силу в низькокваліфікованих секторах економіки. У цей період виник феномен «гастарбайтерів» – трудових мігрантів, що прибували за тимчасовими контрактами для виконання фізичної праці у промисловості та будівництві. Політика Німеччини, Франції, Бельгії та Швейцарії базувалася на залученні робітників з Італії, Іспанії, Туреччини, Югославії та країн Північної Африки. Регулювання міграційних потоків здійснювалося через двосторонні міжурядові угоди, які визначали квоти, умови працевлаштування та соціальні гарантії [82].

З початку 1990-х років, унаслідок розпаду соціалістичної системи та посилення глобалізації, міграційні процеси стали багатонаправленими. Це зумовило перехід до нових моделей регулювання, орієнтованих на інтеграцію мігрантів у соціальне середовище приймаючих країн. Відтоді держави почали поєднувати контроль над міграцією з політикою адаптації та культурної інклюзії. Так сформувався інтеграційний підхід, який передбачає не лише контроль за переміщенням осіб, а й створення умов для їхньої участі в економічному та громадському житті суспільства [51].

У сучасній практиці розрізняють три основні моделі регулювання міграційних процесів: ліберальну, протекціоністську та інтеграційну (табл. 1.6). Ліберальна модель базується на принципі відкритості та свободі пересування, вважаючи мобільність трудових ресурсів необхідною умовою економічного розвитку. Її застосовують, зокрема, Канада, Австралія, Нова Зеландія, а частково й країни Скандинавії. Протекціоністська модель, навпаки, зосереджується на контролі, обмеженні та захисті національного ринку праці від надлишкових потоків іноземців. Її елементи характерні для США, Великої

Британії та деяких країн Центральної Європи. Інтеграційна модель, властива Європейському Союзу, поєднує регулювання міграції з політикою соціальної згуртованості, правового захисту та культурної адаптації мігрантів.

Таблиця 1.6

Основні моделі регулювання міжнародної міграції у світовій практиці

Модель	Характерні риси	Приклади країн	Основні інструменти політики
Ліберальна	Відкритість ринку праці; система відбору за кваліфікацією; підтримка імміграції як чинника розвитку	Канада, Австралія, Нова Зеландія	Бали за освіту, вік, досвід; гнучкі візові програми
Протекціоністська	Жорсткий контроль; квоти; акцент на національній безпеці	США, Велика Британія, Польща	Квотування, депортаційні механізми, прикордонний контроль
Інтеграційна	Поєднання контролю з політикою інтеграції, міжкультурного діалогу та правового захисту	ЄС, Німеччина, Нідерланди, Швеція	Програми інтеграції, доступ до освіти, соціальні гарантії, антисегрегаційні заходи

Джерело: складено автором за матеріалами [68].

У межах ліберального підходу держава виконує роль «арбітра», який встановлює загальні правила доступу до ринку праці, але не втручається в особисті рішення про переїзд. Такий тип політики забезпечує високу економічну ефективність, однак може призводити до зростання соціальної нерівності між місцевим і мігрантським населенням. Протекціоністський підхід орієнтований на збереження суверенітету над ринком праці та демографічною структурою країни. Його перевага полягає у здатності обмежувати неконтрольовану міграцію, проте він часто спричиняє порушення прав людини й соціальну напругу [64].

Інтеграційний підхід є компромісом між двома попередніми. Його головна мета – не лише допустити міграцію, а й забезпечити ефективне включення мігрантів у соціально-економічне життя приймаючої країни. У рамках цієї моделі держава розробляє спеціальні програми мовної та

професійної адаптації, забезпечує доступ до освіти, медицини та житла, а також сприяє міжкультурному діалогу. Такі політики активно впроваджуються в Німеччині, Нідерландах, Швеції, Данії, де основою є принцип рівності можливостей та недискримінації [40].

Сучасна практика демонструє тенденцію до зближення цих моделей. Країни, які раніше дотримувалися ліберальної політики, посилюють контроль за кордонами й безпекою, тоді як держави з обмежувальними режимами змушені запроваджувати інтеграційні програми через потреби ринку праці. Таким чином, сучасна міграційна політика набуває гібридного характеру, поєднуючи елементи відкритості, регуляції та соціальної інтеграції.

Ключовим елементом сучасної міграційної політики є механізми відбору, інтеграції та контролю мобільності. У країнах із ліберальною моделлю поширені бальні системи оцінювання людського капіталу, що враховують освіту, досвід, знання мови та наявність оферти від роботодавця. Такий підхід забезпечує прозорість і передбачуваність, хоча іноді недооцінює практичні навички. Протекціоністські системи, навпаки, базуються на дозволах, прив'язаних до конкретних вакансій, із тестом пріоритетності місцевих працівників, що краще врівноважує попит і пропозицію, але ускладнює мобільність.

Другою групою інструментів є квотування та цільові програми доступу: для висококваліфікованих фахівців, сезонних працівників, студентів, а також у межах «зелених списків» дефіцитних професій (STEM, медицина, догляд, будівництво, ІТ). Такі канали регулюють обсяги імміграції та забезпечують адаптацію до потреб ринку праці. Паралельно діють гуманітарно-правові механізми захисту, що розрізняють трудову і вимушену міграцію, гарантують доступ до процедури притулку, тимчасовий захист і базові соціальні права. Ефективність цієї сфери залежить від спроможності державних інституцій і швидкості процедур [68].

Важливим напрямом є інтеграційна політика, яка включає мовні курси, професійну адаптацію, наставництво та прискорене визнання дипломів.

Ранній доступ до праці довів свою ефективність – він зменшує соціальну залежність і сприяє економічній самостійності мігрантів. Не менш значущими є партнерства з країнами походження: програми сезонної зайнятості, взаємне визнання кваліфікацій, створення спільних центрів добору кадрів. Вони підвищують керованість потоків і стандарти захисту працівників.

Сучасна міграційна політика також враховує регіональні особливості попиту на робочу силу – стимулює залучення кадрів у дефіцитні регіони та підтримує регіональні центри інтеграції. Водночас все більшого значення набуває синхронізація міграційної та освітньої політики: програми апскілінгу, короткі курси з мовною підтримкою, ваучери на навчання. Такі інструменти забезпечують швидшу інтеграцію мігрантів і кращу окупність людського капіталу, що особливо важливо для ЄС в умовах демографічного старіння та дефіциту кваліфікованої робочої сили [44].

Європейський Союз формує багаторівневу модель, що поєднує свободу пересування всередині спільного ринку з наднаціонально узгодженими правилами для громадян третіх країн. В основі – спільна візова та прикордонна політика, європейська система притулку, а також набір економічних каналів допуску. Для висококваліфікованих діє модель «блакитної карти» як стандартний шлях доступу до ринку праці з прив'язкою до освіти, досвіду та порогу оплати. Для загальної зайнятості використовуються «єдиний дозвіл» і національні програми дефіцитних професій, що дають державам гнучкість у доборі кадрів. Сезонна праця заведена в окремий режим, який одночасно спрощує допуск і підвищує захист від зловживань. Для студентів та випускників існують прискорені траєкторії переходу від навчання до працевлаштування. Гуманітарний вимір поєднано з економічним – процедури надання захисту мають мінімальні стандарти, а доступ до ринку праці зазвичай відкривається на ранніх етапах, що скорочує витрати утримання та прискорює інтеграцію. Водночас зовнішній вимір політики залишається чутливим – контроль на кордонах, співпраця з країнами транзиту, угоди про реадмісію та програми добровільного повернення покликані зменшити нерегулярні

маршрути і вторинні переміщення. Стратегічна тенденція ЄС – усе більша «керованість» мобільності через цифрові системи ризик-менеджменту, біометрію та обмін даними між відомствами, що підвищує прогнозованість рішень, але вимагає суворого захисту персональних даних і прозорих процедур оскарження [39].

Скандинавські країни демонструють інтеграційно орієнтовану парадигму з високими стандартами соціальних послуг і чітким принципом взаємних зобов'язань. Модель базується на ранньому залученні новоприбулих до мовних курсів, індивідуальних планах працевлаштування, наставництві та швидкому визнанні компетентностей. Типовий інструмент – «угоди інтеграції» з вимірюваними цілями, успішність яких пов'язана з доступом до певних пільг. У Швеції та Норвегії важливий акцент зроблено на місцевому рівні – муніципалітети отримують ресурси на житло, дитячі садки, кар'єрне консультування, що зменшує сегрегацію та підсилює спроможність громад. Данія, зберігаючи високу якість послуг, посилила відбір та вимоги до тривалого проживання – це скорочує навантаження на систему, але потребує тонкого балансування, щоб не створити бар'єри для економічно активних новоприбулих. Німеччина ілюструє перехід від «тимчасовості» до «керованої імміграції» з урахуванням демографічних викликів. Сформовано повний набір каналів для кваліфікованих кадрів – від віз шукача роботи та «блакитної карти» до новіших бально-професійних механізмів і спеціальних треків для країн із нестачею кадрів. Визнання іноземних кваліфікацій організовано за змішаним підходом – формальне підтвердження через профільні палати та модульна компенсація прогалинами навчання, що дозволяє скоротити час входу у професії, особливо у виробничих спеціальностях, догляді та медицині. Перевага німецької моделі – її індустріальна орієнтація та управління через «вузькі місця» економіки. Типові ризики – черги на визнання дипломів, неоднорідна практика земель і дефіцит доступного житла, який уповільнює інтеграцію сімей [49].

Також розглянемо схему ланцюг регуляторного впливу міжнародної міграційної політики, що наочно показує, як саме політика впливає на результат і які індикатори прив'язані до кожного етапу (рис. 1.4). Така карта процесу дозволяє узгодити селекційні інструменти, гуманітарний захист, інтеграцію, визнання кваліфікацій та політику повернень у єдиний контур управління.

Рис. 1.4. Ланцюг регуляторного впливу міжнародної міграційної політики

Джерело: складено автором за матеріалами [33]

Таким чином, у сучасних умовах спостерігається поступовий перехід від розрізнених національних моделей до більш узгоджених та керованих підходів

у сфері міжнародної міграції. Відмінності між країнами полягають переважно у швидкості впровадження реформ і ступені інтегрованості соціальної, трудової та безпекової політики. Загальноєвропейська тенденція полягає у зміщенні акценту від обмежувального контролю до стратегічного управління мобільністю населення як ресурсу сталого розвитку. Це вимагає використання комплексних методів аналізу, що дозволяють поєднати кількісну оцінку міграційних потоків із якісним вивченням інституційних практик. Синтез ліберального, протекціоністського та інтеграційного підходів формує нову парадигму – керовану мобільність, у межах якої держава виступає не лише арбітром, а й партнером ринку праці, міжнародних організацій і громадянського суспільства. Вона спирається на аналітичне прогнозування, цифрові технології та міжурядову координацію, що дозволяє поєднувати економічну ефективність із соціальною стабільністю. Саме цей еволюційний перехід створює методологічні передумови для подальшого дослідження міжнародної міграційної політики країн ЄС.

1.3. Методичні засади дослідження міжнародної міграційної політики

Дослідження міжнародної міграційної політики Європейського Союзу потребує застосування комплексного методологічного підходу, який поєднує системність, міждисциплінарність і аналітичну глибину. Міграційні процеси мають багатовимірну природу – вони одночасно впливають на економічні, соціальні, правові, демографічні та гуманітарні сфери, а отже, не можуть бути пояснені за допомогою одного методу чи дисципліни. Саме тому методика дослідження базується на поєднанні якісних і кількісних інструментів, що дозволяють виявити як закономірності розвитку політики, так і її ефективність у досягненні поставлених цілей.

Системний підхід є основою методології, оскільки дозволяє розглядати міграційну політику як складну взаємопов'язану систему елементів – суб'єктів,

об'єктів, інституцій, процесів і результатів. Згідно з ним, політика формування та регулювання міграційних потоків не є ізольованим явищем, а виступає частиною більш широкої соціально-економічної системи, в якій відбувається постійна взаємодія державних і наднаціональних структур, ринку праці, громадянського суспільства та самих мігрантів. Це дає змогу аналізувати не лише окремі заходи політики, а й функціональні зв'язки між її елементами.

Такий підхід забезпечує перехід від описового до пояснювального рівня аналізу, оскільки дозволяє простежити, як зміни на макрорівні (наприклад, ухвалення нових директив або збільшення фінансування інтеграційних програм) відображаються на результатах зайнятості та добробуту мігрантів у конкретних країнах. Така структура дослідження наведена в таблиці 1.7.

Таблиця 1.7

Структура методичного підходу до дослідження міжнародної
міграційної політики ЄС

Етап дослідження	Зміст аналітичних процедур	Основні методи
1. Теоретико-методичний	Визначення сутності та структури міграційної політики; систематизація підходів до її дослідження; уточнення категоріального апарату	Аналіз, синтез, узагальнення, порівняльно-правовий метод, історико-еволюційний підхід
2. Аналітико-статистичний	Дослідження динаміки, структури та факторів міграційних процесів; оцінка інтеграційних показників; виявлення взаємозв'язків між міграційними і макроекономічними змінними	Індексний, структурний, динамічний, порівняльно-статистичний аналіз, графічне моделювання
3. Кількісно-моделюючий	Виявлення впливу міграційних параметрів на економічний розвиток країн ЄС; оцінка сили зв'язків між показниками	Кореляційно-регресійне моделювання, перевірка гіпотез
4. Діагностично-прогностичний	Аналіз ефективності політики на основі SWOT-методу; побудова сценаріїв розвитку до 2030 р.; узагальнення результатів	SWOT-аналіз, трендове прогнозування, сценарне моделювання

Джерело: розроблено автором.

SWOT-аналіз у даному дослідженні використовується як базовий інструмент якісного оцінювання міграційної політики, що дозволяє виявити внутрішні сильні та слабкі сторони системи управління міграційними

процесами, а також зовнішні можливості й загрози, що формуються під впливом глобального середовища. Цей метод дає змогу здійснити порівняльну оцінку інституційного потенціалу ЄС у сфері регулювання міграції та визначити чинники, які підсилюють або, навпаки, знижують результативність реалізованих заходів. На відміну від суто описового підходу, SWOT забезпечує структуроване бачення політики як динамічної системи, де кожен елемент впливає на інші, створюючи синергетичний або стримувальний ефект [68].

Застосування SWOT-методу передбачало кілька етапів. Спершу здійснювався відбір релевантних факторів на основі документів Європейської комісії, Міжнародної організації з міграції (IOM), Агентства ЄС з питань притулку (EUAA), Європейської ради, а також аналітичних звітів OECD, World Bank та Eurostat. Далі всі чинники було розподілено на чотири категорії відповідно до їхньої природи та спрямованості впливу:

- сильні сторони (Strengths) характеризують внутрішні переваги політики, що підвищують її ефективність і стабільність;
- слабкі сторони (Weaknesses) відображають внутрішні обмеження, які стримують досягнення стратегічних цілей;
- можливості (Opportunities) окреслюють сприятливі зовнішні умови, що можуть бути використані для вдосконалення політики;
- загрози (Threats) пов'язані з ризиками зовнішнього середовища, які потенційно погіршують результати реалізації політики.

Після ідентифікації факторів проведено контент-аналіз нормативно-правових документів ЄС, зокрема Пакту про міграцію та притулок (2024 р.), Нової програми легальної міграції (2023 р.), Європейського порядку денного з міграції (2015 р.), директив 2009/50/EC, 2011/98/EU, 2014/36/EU, а також національних стратегій держав-членів. Це дало змогу визначити конкретні прояви кожної з позицій SWOT-матриці та оцінити рівень їхньої актуальності у 2024 р [33, 31, 47, 67].

Для підвищення об'єктивності оцінювання кожному фактору було надано індекс впливу, який визначався за шкалою від 0 до 1 з урахуванням частоти його згадування в офіційних джерелах та аналітичних звітах. Середнє значення індексів усередині кожного блоку дозволило побудувати збалансовану профільну матрицю, де узгодження сильних і слабких сторін із можливостями та загрозами утворює стратегічний контур міграційної політики (рис. 1.5). Отримана матриця не лише описує стан системи, але й задає методичну основу для розроблення рекомендацій щодо міграційної політики.

Рис. 1.5. Методика проведення SWOT-аналізу міжнародної міграційної політики

Джерело: розроблено автором за матеріалами [33], [67]

Застосування SWOT-аналізу дозволяє поєднати якісну діагностику політики з кількісними оцінками, отриманими у межах економетричної моделі. Його результати стають підґрунтям для побудови кількісних моделей, що перевіряють статистичну силу виявлених закономірностей, а також формують логічний перехід до розроблення практичних рекомендацій у третьому розділі.

Кількісна складова методології ґрунтується на використанні методів економіко-статистичного аналізу, насамперед кореляційно-регресійного моделювання, що дозволяє визначити силу, напрямок та стійкість взаємозв'язків між показниками міграційної політики та економічного розвитку держав Європейського Союзу. На відміну від якісного аналізу, який фіксує інституційні характеристики, цей підхід забезпечує кількісну верифікацію гіпотез і формування доказової бази [32].

У межах дослідження передбачається, що соціально-економічний ефект міграції виявляється через низку взаємопов'язаних змінних, які характеризують рівень інтеграції, структуру ринку праці, якість людського капіталу та державну підтримку інтеграційних процесів. Виходячи з цього, було побудовано багатофакторну модель, у якій залежна змінна (Y) відображає рівень економічного розвитку, а незалежні параметри описують ключові міграційні характеристики та соціальні фактори впливу [78].

Базова форма моделі має вигляд:

$$Y_i = \alpha + \beta_1 X_{1i} + \beta_2 X_{2i} + \beta_3 X_{3i} + \beta_4 X_{4i} + \gamma_1 Z_{1i} + \gamma_2 Z_{2i} + \varepsilon_i \quad (1.1)$$

де Y_i – ВВП на душу населення в ПКС (логарифмовано), що слугує інтегральним показником економічного добробуту;

X_1 – частка іноземців у населенні (%);

X_2 – рівень зайнятості мігрантів (% працездатного віку);

X_3 – частка висококваліфікованих мігрантів (% осіб з освітою ISCED 5–8);

X_4 – податкова участь мігрантів (% ВВП);

Z_1 – рівень безробіття (% робочої сили);

Z_2 – частка державних витрат на програми інтеграції (% ВВП);

ε_i – залишок, що враховує вплив невимірюваних чинників.

Коефіцієнти β_1 – β_4 та γ_1 – γ_2 відображають еластичність залежної змінної щодо зміни кожного фактора. Їхні знаки визначають напрям впливу:

очікується, що X_1 – X_4 та Z_2 мають позитивний ефект, тоді як Z_1 (безробіття) – негативний. Така постановка дозволяє кількісно оцінити, як зміна структури та якості міграційних потоків позначається на рівні добробуту держав [99].

Для побудови моделі використано панельні дані 2015–2024 рр. щодо основних країн Європейського Союзу – Німеччини, Франції, Італії, Іспанії, Польщі, Нідерландів, Швеції, Данії та Чехії. Це дає змогу поєднати часову та просторову варіацію показників і мінімізувати вплив специфічних національних факторів, що залишаються незмінними протягом періоду. Усі змінні нормалізовано, а залежну змінну подано у логарифмічній формі для коректного тлумачення коефіцієнтів як відносних відсоткових змін.

Для оцінювання параметрів використано метод найменших квадратів у модифікації з фіксованими ефектами, що дозволяє врахувати вплив сталих характеристик кожної країни. Адекватність моделі перевіряється за допомогою коефіцієнта детермінації R^2 , критерію Фішера, t-тестів для окремих параметрів і перевірки мультиколінеарності на основі індексу інфляції дисперсії (VIF). Надійність результатів додатково підтверджується тестом Гаусса–Маркова та аналізом залишків, що гарантує відсутність автокореляції та гетероскедастичності [74].

Дані для побудови моделі взято з офіційних джерел – Eurostat, OECD, World Bank, а також із щорічних звітів Міжнародної організації з міграції. Попередня обробка передбачала усунення пропусків, згладження короткострокових коливань і приведення показників до порівнянної бази. Для кожної змінної розраховано базові статистичні характеристики – середні значення, стандартні відхилення, мінімальні й максимальні спостереження, що дало змогу визначити дисперсійний профіль даних та виявити крайні значення.

Результати моделювання дозволяють ідентифікувати фактори, які мають найбільший вплив на економічну динаміку. Найчастіше такими виявляються освітня структура мігрантів та рівень їхньої зайнятості, тоді як безробіття чинить стримувальний ефект. У поєднанні з якісними оцінками SWOT-аналізу

ці результати дають змогу виявити не лише статистичну залежність, а й її політичне підґрунтя – наприклад, що високі показники зайнятості корелюють із країнами, де реалізовано комплексні інтеграційні програми й ефективно функціонує система визнання кваліфікацій.

У моделі також є потенціал для сценарного прогнозування. Підстановка прогнозних значень змінних X_1 – X_4 , Z_1 і Z_2 для 2025–2030 рр. дозволяє сформувати базовий, оптимістичний і песимістичний сценарії розвитку, що були розгорнуті в третьому розділі. Такий підхід не лише перевіряє гіпотези про взаємозв'язок міграції та економічного зростання, а й надає практичні орієнтири для формування стратегічних рішень на рівні ЄС і України [66].

Отже, методологічна система дослідження має інтегрований характер, поєднуючи теоретико-концептуальний, інституційний, статистичний та розрахунково-моделюючий рівні аналізу. Її застосування дозволяє не лише дослідити структуру та ефективність міграційної політики Європейського Союзу, а й обґрунтувати рекомендації щодо її вдосконалення.

Висновки до першого розділу

За результатами проведеного дослідження теоретико-методичних засад дослідження міжнародної міграційної політики, можна зробити такі висновки:

1. Міжнародна міграція є багатовимірним соціально-економічним процесом, що формується під впливом економічних, політичних, демографічних і технологічних чинників та регулюється інституційними механізмами національного й наднаціонального рівнів.

2. Еволюція міграції від стихійних переселень до керованих потоків відображає глобальні зміни у світовому господарстві: індустріалізацію, формування колоніальних імперій, інтеграційні процеси та цифрову трансформацію, які перетворили мобільність населення на структурний елемент глобалізації.

3. У сучасній практиці сформувалися три базові моделі управління міграцією – ліберальна, протекціоністська та інтеграційна. Їхнє поєднання створює гібридну систему керованої мобільності, у межах якої держава водночас контролює потоки та забезпечує інтеграцію новоприбулих.

4. Європейський Союз демонструє синтез цих підходів, поєднуючи свободу пересування всередині спільного ринку з наднаціональною системою регулювання зовнішньої міграції, що ґрунтується на принципах безпеки, прав людини та соціальної інклюзії.

5. Комплексна методика дослідження поєднує якісний (SWOT-аналіз) і кількісний (кореляційно-регресійне моделювання) підходи, що дає змогу оцінити ефективність міграційної політики з урахуванням як інституційних, так і результативних чинників.

6. Застосування системного, порівняльного, статистичного й графічного методів забезпечує цілісність аналізу та створює науково-практичну основу для подальшого вивчення динаміки, тенденцій і перспектив розвитку міграційної політики країн ЄС.

РОЗДІЛ 2. АНАЛІЗ МІЖНАРОДНОЇ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ КРАЇН ЄС В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

2.1. Динаміка та структура міграційних процесів у Європейському Союзі та роль України в них

Міграційні процеси в Європейському Союзі упродовж останнього десятиліття набули стратегічного значення для соціально-економічного розвитку та демографічної стабільності континенту. ЄС залишається одним із головних центрів тяжіння трудових і гуманітарних потоків, водночас виконуючи роль як реципієнта, так і регулятора глобальної мобільності. За оцінками Міжнародної організації з міграції, у 2024 році частка осіб, які проживають у країнах ЄС, але народилися за межами Союзу, становить близько 8,4 % населення, що відповідає понад 37 млн осіб [68].

Розширення масштабів міграції зумовлено комбінацією демографічних, економічних та політичних факторів:

- старінням європейського населення та скороченням трудових ресурсів;
- зростанням попиту на робочу силу у сферах охорони здоров'я, транспорту, будівництва й цифрових послуг;
- активізацією конфліктів у суміжних регіонах (Близький Схід, Північна Африка, Східна Європа);
- підвищенням мобільності молоді завдяки освітнім програмам ЄС (Erasmus+, Digital Europe, Horizon Europe) [33].

За даними Eurostat, у 2024 р. загальна чисельність населення Європейського Союзу становила 449,2 млн осіб, тоді як кількість мешканців, які народилися поза межами Союзу, сягнула 37,9 млн. Для порівняння: у 2013 р. цей показник дорівнював лише 32 млн, тобто за десятиліття міграційне зростання перевищило 18 %. Найвищі частки іноземців зафіксовано у Люксембурзі (47 %), Мальті (23 %), Австрії (20 %), Німеччині (19 %) та Швеції (18 %) [32].

Масштаби міграції протягом останнього десятиліття відображено на рис. 2.1.

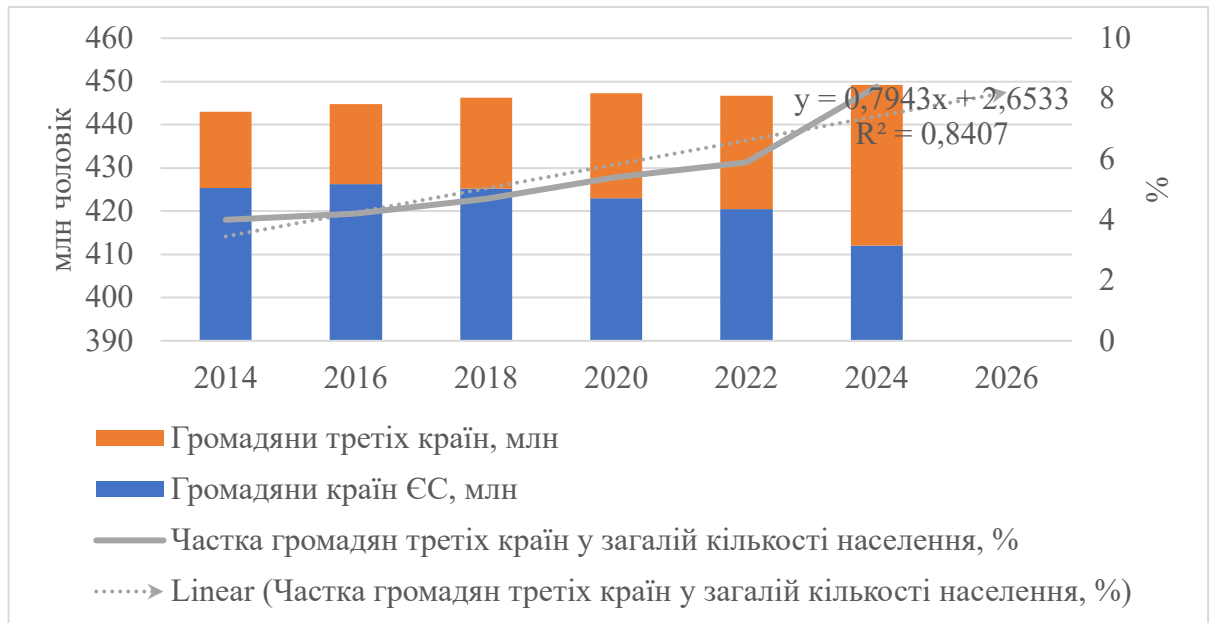

Рис. 2.1. Динаміка населення ЄС за групами громадянства, 2014–2024 рр. Та
прогнознi дані

Джерело: складено автором за матеріалами [32]

Як видно з табл. 2.1, кількість осіб, які не є громадянами ЄС, за 2014–2024 рр. зросла більш ніж удвічі – з 17,6 млн до 37,2 млн осіб. Це свідчить про зростаючу роль імміграції як демографічного компенсатора старіння населення. Водночас зменшується частка внутрішньоєвропейської мобільності: переміщення громадян між державами-членами становить менше 3 % від загальної чисельності населення.

Після 2020 р. характер міграційних потоків змінився під впливом двох ключових чинників:

1. постпандемічного відновлення ринку праці, коли дефіцит кадрів у сферах охорони здоров'я, логістики, енергетики та ІТ сприяв спрощенню доступу іноземних працівників;
2. повномасштабної війни Росії проти України, що викликала безпрецедентну хвилю вимушеної міграції в Європу.

Згідно з даними УВКБ ООН на 2024 р., у країнах ЄС зареєстровано близько 4,9 млн українських громадян, які користуються статусом тимчасового захисту, а ще приблизно 0,6 млн мають інші підстави легального перебування (робочі, студентські, гуманітарні візи). Україна стала другим за чисельністю джерелом нової міграції до ЄС після Сирії, випередивши Афганістан і Туреччину.

У табл. 2.1 наведено розподіл українських громадян за країнами призначення у 2022–2024 рр.

Таблиця 2.1

Кількість громадян України, які отримали тимчасовий захист у країнах ЄС (2022–2024 рр.), млн осіб

Країна	2022 р.	2023 р.	2024 р. (оцінка)
Польща	1,50	1,56	1,47
Німеччина	1,00	1,10	1,20
Чехія	0,45	0,47	0,45
Італія	0,10	0,12	0,13
Іспанія	0,10	0,11	0,12
Франція	0,08	0,10	0,11
Інші країни ЄС	1,57	1,34	1,37
Разом	4,80	4,80	4,85

Джерело: складено автором за матеріалами [95]

Згідно з табл. 2.2, основними країнами призначення українців залишаються Польща та Німеччина, на які разом припадає понад половина всіх зареєстрованих осіб. Польща виступає центром швидкої гуманітарної інтеграції, тоді як Німеччина – економічної адаптації та працевлаштування. Чехія посідає третє місце, маючи одну з найвищих часток українців відносно власного населення – понад 4 %.

На рис. 2.1 наведені показники частки українських громадян у країнах ЄС (структура, %), що дозволить візуально продемонструвати просторову концентрацію вимушеної міграції у Центральній Європі.

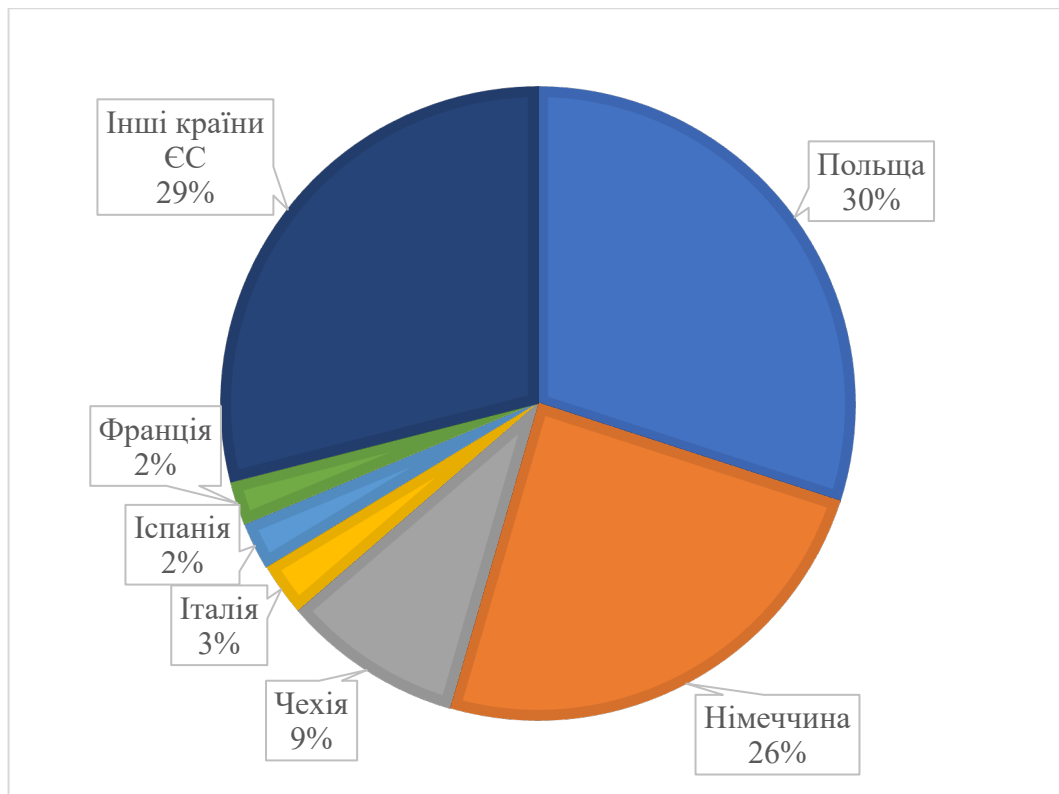

Рис. 2.2. Розподіл українських громадян, які отримали тимчасовий захист у країнах ЄС у 2024 р., % від загальної кількості.

Джерело: складено автором за матеріалами [95]

Загалом упродовж 2022–2024 рр. у країнах ЄС відбулися глибокі трансформації структури імміграційних потоків. Якщо до 2020 р. основними джерелами прибуття були Сирія, Марокко, Туреччина та Афганістан, то після 2022 р. перше місце посіла Україна. За оцінками Єврокомісії, частка українців у нових реєстраціях у 2023 р. становила понад 42 %, що свідчить про безпрецедентний вплив війни на демографічну динаміку континенту [32].

Також проаналізуємо структурні особливості міграційних потоків, зокрема їх статеві-віковий розподіл, професійну та освітню структуру, рівень залучення до ринку праці та соціальної інфраструктури. Ці аспекти формують уявлення про ефективність політики адаптації й інтеграції, що стане предметом наступного блоку аналізу.

Станом на 2024 рік, міграційні потоки в Європейському Союзі відзначаються високою різноманітністю за походженням, статтю, віком та

причинами переміщення. За даними Eurostat Migration Statistics (липень 2024), близько 53 % усіх мігрантів у ЄС становлять чоловіки і 47 % – жінки, проте розподіл суттєво різниться між країнами та типами міграції. У трудовій міграції домінують чоловіки (до 60 %), тоді як серед біженців і осіб, які користуються тимчасовим захистом, переважають жінки та діти (понад 65 %).

Показники вікової структури іммігрантів у країнах ЄС наведено в табл. 2.2.

Таблиця 2.2

Вікова структура мігрантів у країнах ЄС у 2024 р., % від загальної кількості іммігрантів

Вікова група	Частка мігрантів, %	Порівняння з місцевим населенням, %	Особливості вікової групи
0–14 років	12,8	15,2	Діти мігрантів переважно прибувають у складі сімей або через возз’єднання
15–24 роки	14,6	10,4	Молодіжна міграція зростає завдяки освітнім програмам ЄС
25–44 роки	46,7	31,3	Основна економічно активна група, ядро ринку праці
45–64 роки	20,4	29,7	Переважно працівники технічних і допоміжних професій
65+ років	5,5	13,4	Невелика частка, здебільшого міграція для возз’єднання сімей

Джерело: складено автором за матеріалами [42]

Як видно з табл. 2.2, міграційне населення Європи має яскраво виражений молодіжний профіль, що частково компенсує старіння корінного населення. Майже половина всіх іммігрантів припадає на вікову групу 25–44 роки – найбільш продуктивну в економічному сенсі. Це дозволяє європейським економікам зберігати стійкий рівень зайнятості, попри природне скорочення робочої сили.

За галузевою структурою зайнятості, згідно з даними Eurostat за 2023–2024 рр., найбільша частка мігрантів працює у секторі охорони здоров’я та соціальних послуг (рис. 2.3).

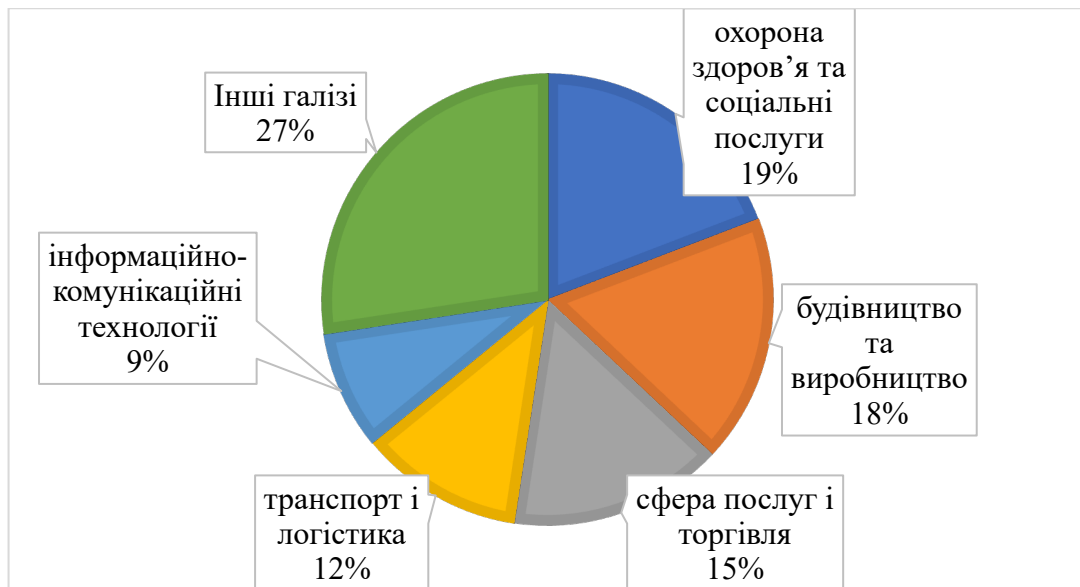

Рис. 2.3. Галузева структура зайнятості мігрантів в ЄС у 2024 р.

Джерело: складено автором за матеріалами [32]

Висока концентрація зайнятих мігрантів у дефіцитних секторах підтверджує, що міграція є не лише соціальним, а й економічним інструментом регулювання ринку праці. Особливо показовим є внесок мігрантів до системи охорони здоров'я: у 2024 р. понад 16 % лікарів і 13 % медичних сестер у Німеччині та Франції – іноземного походження.

Окремий вимір має освітня структура мігрантів, наведена на рис. 2.4.

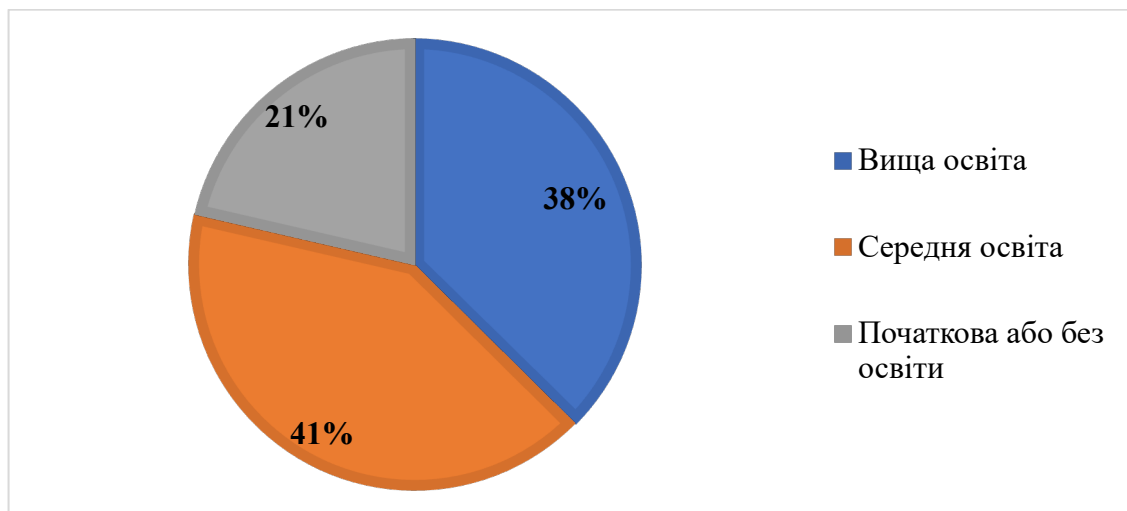

Рис. 2.4. Рівень освіти мігрантів у ЄС (2024 р.), % від загальної кількості іммігрантів працездатного віку

Джерело: складено автором за матеріалами [79]

Як показує аналіз, упродовж останніх п'яти років у структурі міграційних потоків відбулися зрушення у бік висококваліфікованої міграції. Понад третина іммігрантів, що прибули до ЄС у 2023–2024 рр., мають вищу освіту, і ця тенденція особливо виражена у Німеччині, Нідерландах, Ірландії та Фінляндії. Програми типу EU Blue Card та Talent Partnerships стимулюють притік спеціалістів у стратегічні галузі.

Міграція у країнах ЄС дедалі більше сприймається не лише як соціальне явище, а як економічний чинник розвитку, що впливає на зайнятість, продуктивність праці, інноваційність і державні фінанси. За оцінками Європейської комісії, трудові мігранти забезпечують близько 3,7 % ВВП Євросоюзу, тобто понад 650 млрд євро щороку. Водночас позитивний ефект проявляється і через заповнення дефіциту кадрів – зокрема у сфері охорони здоров'я, будівництва, догляду за людьми похилого віку, логістики та ІТ [21].

У табл. 2.3 узагальнено основні макроекономічні показники впливу імміграції у вибраних країнах ЄС.

Таблиця 2.3

Оцінка економічного впливу міграції у вибраних країнах ЄС у 2024 р.

Країна	Частка мігрантів у робочій силі, %	Внесок у ВВП, %	Частка у податкових надходженнях, %	Сальдо міграції, тис. осіб
Німеччина	18,5	4,2	5,0	+720
Франція	13,1	3,4	4,3	+310
Італія	11,6	2,9	3,7	+210
Іспанія	15,8	3,6	4,0	+255
Польща	9,7	2,8	3,1	+480
Чехія	8,9	2,5	2,9	+170
ЄС загалом	14,2	3,7	4,3	+3 200

Джерело: складено автором за матеріалами [68]

Як видно з табл. 2.3, найвагоміший економічний ефект міграції спостерігається в Німеччині, Іспанії та Франції, де частка мігрантів у робочій силі перевищує 15 %. У цих країнах імміграція компенсує нестачу робочих кадрів, особливо у галузях, які характеризуються високими демографічними ризиками та низькою привабливістю для місцевого населення.

Згідно з оцінками Європейського економічного інституту, кожне збільшення іммігрантів на 1 % у структурі робочої сили призводить до зростання ВВП на 0,15–0,25 %, а також до підвищення рівня зайнятості серед місцевого населення за рахунок розширення допоміжних галузей [32].

Українська міграція після 2022 року набула системного характеру. З одного боку, вона зумовила навантаження на соціальні системи приймаючих країн, з іншого – стала важливим джерелом людського капіталу. За оцінками ІОМ та Єврокомісії (2024), понад 60 % українців у країнах ЄС працездатного віку вже інтегровані у ринок праці. Найвищі рівні працевлаштування – у Чехії (73 %), Польщі (69 %), Німеччині (65 %) та Литві (63 %) [68].

Табл. 2.4 ілюструє показники економічної активності громадян України у вибраних країнах ЄС.

Таблиця 2.4

Рівень економічної активності громадян України у країнах ЄС, 2023–
2024 рр.

Країна	Рівень зайнятості, %	Основні галузі працевлаштування	Частка жінок серед зайнятих, %	Середня зарплата мігрантів до місцевої, %
Польща	69	Виробництво, логістика, торгівля	58	85
Німеччина	65	Соціальний догляд, промисловість, транспорт	64	87
Чехія	73	Будівництво, машинобудування, сфера послуг	56	82
Італія	59	Догляд, домашні послуги, туризм	79	78
Іспанія	61	Готельно-ресторанна справа, логістика	72	81
Середнє по ЄС	66	–	63	83

Джерело: складено автором за матеріалами [68]

Отже, що українці займають стійкі позиції на ринку праці ЄС, при цьому зберігаючи високий рівень трудової адаптації. Жінки становлять понад 60 %

серед зайнятих, що пов'язано з попитом у сфері соціальних послуг, охорони здоров'я та догляду.

Водночас українська міграція має двосторонній економічний ефект – вона підтримує економіку ЄС, але й залишається критично важливою для України завдяки грошовим переказам. У 2023 році обсяг переказів українських трудових мігрантів становив 13,2 млрд дол. США, або приблизно 7,3 % ВВП України, що перевищує надходження від експорту послуг.

На рис. 2.5 показана динаміку грошових переказів до України за 2018–2024 рр. – це відобразить зростання залежності економіки від трудової міграції.

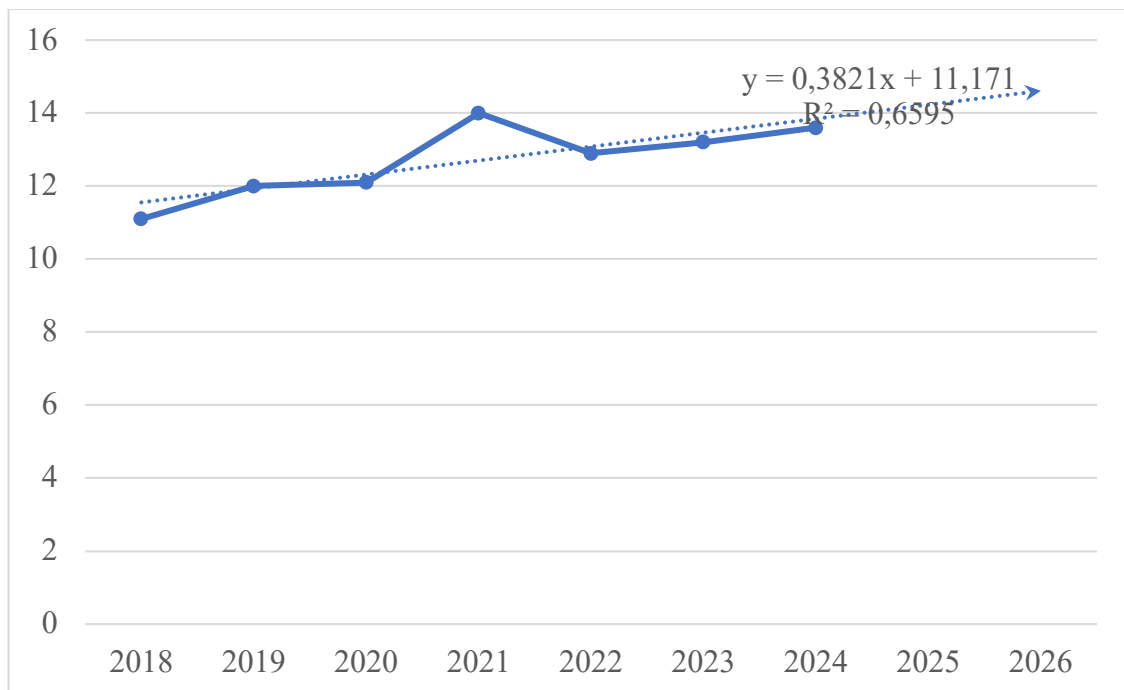

Рис. 2.5. Динаміка обсягу грошових переказів в Україну, 2018–2024 рр., млрд дол. США. та прогнозні дані

Джерело: складено автором за матеріалами [100]

Українська міграція до ЄС стала ключовим фактором стабілізації ринку праці в країнах ЄС та важливим джерелом валютних надходжень для України. Проте тривала еміграція висококваліфікованих кадрів створює ризики структурного дефіциту робочої сили в Україні, що потребує збалансованої політики повернення та реінтеграції.

Таким чином, Європейський Союз залишається одним із ключових центрів світової міграції, у якому поєднуються як економічні, так і гуманітарні мотиви пересування населення. За останнє десятиліття частка мігрантів, що народилися за межами ЄС, зросла з 4 % до понад 8 % загальної чисельності населення. Міграція виконує демографічну функцію компенсації природного скорочення населення в умовах старіння європейського суспільства. Мігранти, переважно віком 25–44 роки, формують ядро працездатного населення й забезпечують стабільність ринку праці. Географічна структура міграції демонструє концентрацію потоків у Центральній та Західній Європі – насамперед у Польщі, Німеччині та Чехії, де мігранти отримують доступ до праці, освіти та соціальних програм. Водночас у південних країнах ЄС (Італія, Іспанія, Греція) переважає гуманітарна складова міграції. Загальна тенденція свідчить про перехід ЄС від реактивної до проактивної моделі управління міграцією, коли контрольні, гуманітарні та інтеграційні заходи поєднуються у єдину політику керованої мобільності. Європейська міграційна система стає дедалі більш цифровізованою, інституційно скоординованою та орієнтованою на баланс між безпекою і відкритістю.

Українська міграція після 2022 року набула системного характеру та стала найбільшим потоком у Європі за останні десятиліття. Станом на середину 2024 року у країнах ЄС перебувало понад 4,8 млн громадян України, з яких близько двох третин інтегровані у ринок праці. Це зумовило як позитивні ефекти для економік приймаючих країн, так і суттєві соціальні виклики для України. Грошові перекази українських трудових мігрантів залишаються стабільним джерелом валютних надходжень – понад 13 млрд дол. США щороку, що становить близько 7 % ВВП України. Водночас відтік кваліфікованих кадрів створює ризики поглиблення структурного дефіциту робочої сили в національній економіці.

2.2. Порівняльний аналіз міграційної політики провідних країн ЄС

Міграційна політика країн Європейського Союзу протягом останнього десятиліття зазнала суттєвих змін під впливом низки кризових явищ та глобальних викликів. Після 2014 р. ЄС перейшов від переважно ліберальної моделі до багаторівневої системи регулювання, що поєднує гуманітарні, безпекові та економічні цілі. Цей період умовно поділяється на чотири етапи [31]:

1. 2014–2016 рр. – міграційна криза внаслідок конфліктів у Сирії, Афганістані та Північній Африці, що призвела до рекордних 1,3 млн заяв на притулок у 2015 р. Основна відповідь ЄС – посилення зовнішнього контролю (угоди з Туреччиною, Frontex, квотування прийому).
2. 2017–2019 рр. – період стабілізації та формування єдиних принципів розподілу відповідальності між державами-членами, розвиток інтеграційних програм і нових каналів легальної трудової міграції.
3. 2020–2022 рр. – пандемія COVID-19 і запровадження тимчасових обмежень на пересування, скорочення обсягів трудової міграції майже на 30 %, а згодом – різке відновлення потоків у 2022 р. після початку повномасштабної агресії РФ проти України.
4. 2023–2024 рр. – перехід до нової міграційної архітектури ЄС через ухвалення Пакту про міграцію та притулок, який узгоджує процедури надання захисту, повернень і трудового доступу, а також інтеграцію цифрових систем (EES, ETIAS, EURODAC).

За даними Eurostat Migration Database, за 2014–2024 рр. кількість іноземців у країнах ЄС зросла з 33,2 млн до 45,3 млн осіб, тобто на 36 %. Найбільше зростання відбулося у Німеччині, Польщі і Іспанії (табл. 2.5).

Таблиця 2.5

Динаміка чисельності іноземних громадян у провідних країнах ЄС у
2014–2024 рр., млн осіб

Рік	Німеччина	Франція	Італія	Іспанія	Польща	Швеція	Разом
2014	8,5	6,4	5,1	4,8	0,7	1,5	27,0
2016	9,8	6,6	5,0	5,0	1,0	1,6	29,0
2018	11,3	6,8	5,0	5,3	1,4	1,7	31,5
2020	10,5	6,7	5,0	5,2	1,9	1,8	31,1
2022	13,2	7,1	5,0	5,8	2,7	2,0	35,8
2024	15,3	7,4	5,2	6,1	3,2	2,1	39,3

Джерело: складено автором за даними [32]

Як видно з табл. 2.5, Німеччина та Франція залишаються головними реципієнтами мігрантів у ЄС, на них припадає понад 55 % усіх іноземців. Зростання у Польщі після 2016 р. пояснюється активним залученням трудових мігрантів з України, Білорусі та Грузії, тоді як Іспанія та Італія демонструють стабільність через демографічне старіння та попит на доглядову працю. У 2022–2024 рр. близько 4,5 млн громадян України отримали тимчасовий захист у межах Директиви 2001/55/ЄС, що суттєво вплинуло на показники міграції в Польщі, Німеччині, Чехії та країнах Балтії [95].

Німеччина та Франція – два ключові центри міграційної політики Європейського Союзу, які визначають параметри спільного регулювання та формують стандарти інтеграційних практик. Обидві держави приймають значну частку зовнішніх мігрантів, проте дотримуються різних стратегічних підходів:

1. Німеччина розвиває економічно-інтеграційну модель («керована імміграція»), орієнтовану на залучення кваліфікованих кадрів і підтримку демографічного балансу;
2. Франція реалізує соціально-протекціоністську модель, яка поєднує контроль за потоками з програмами громадянської інтеграції та захисту прав мігрантів.

Таблиця 2.6

Основні показники міжнародної міграції в Німеччині та Франції, 2014–2024 рр.

Рік	Імміграція до Німеччини, тис. осіб	Імміграція до Франції, тис. осіб	Частка іноземців у населенні Німеччини, %	Частка іноземців у населенні Франції, %	Рівень зайнятості мігрантів у Німеччині, %	Рівень зайнятості мігрантів у Франції, %
2014	1 465	272	10,4	9,6	67,8	61,3
2016	1 866	290	12,3	9,8	69,0	61,8
2018	1 585	296	13,1	10,1	70,1	62,2
2020	1 349	294	12,7	10,2	69,1	61,8
2022	1 469	303	14,8	10,6	73,4	64,1
2024	1 535	308	15,9	10,8	75,1	66,0

Джерело: складено автором за даними [67, 42]

Як видно з табл. 2.6, протягом 2014–2024 рр. Німеччина залишається основним міграційним центром Європи, приймаючи від 1,3 до 1,8 млн осіб щорічно. Після піку 2015–2016 рр. держава здійснила системне реформування політики:

- ухвалено Закон про імміграцію кваліфікованих кадрів (2019) та оновлений Immigration Act 2023,
- запроваджено бальну систему оцінювання кандидатів,
- створено механізм “Blue Card EU” для висококваліфікованих фахівців,
- розширено інститути визнання іноземних кваліфікацій та дуальної освіти.

Завдяки цим реформам рівень зайнятості мігрантів підвищився з 67,8 % у 2014 р. до 75,1 % у 2024 р. – найвищий показник серед країн ЄС. Економічний ефект виражається також у збільшенні внесків до системи соціального страхування (понад 45 млрд євро у 2024 р.).

Франція, навпаки, приділяє більше уваги соціальній інтеграції та правовому захисту. Основними елементами її політики є:

- “Contrat d’Intégration Républicaine” (2016), який встановлює обов’язкові мовні та цивільні курси;

- реформа міграційного кодексу 2023 р., що посилила вимоги до працевлаштування та ввела “економічні візи для дефіцитних секторів”;
- розвиток регіональних центрів адаптації OFII.

Незважаючи на нижчий рівень економічної залученості (66 % у 2024 р.), Франція вирізняється високими показниками соціальної інтеграції: понад 85 % мігрантів отримують доступ до освіти та охорони здоров'я на рівних з громадянами умовах.

Порівнюємо кількість виданих дозволів на проживання в Німеччині та Франції (табл. 2.7).

Таблиця 2.7

Видання дозволів на проживання в Німеччині та Франції, 2014–2024 рр.,

тис. осіб

Рік	Німеччина – усього	у т. ч. робота	Франція – усього	у т. ч. робота
2014	390	164	220	83
2016	510	201	254	96
2018	567	233	281	104
2020	485	208	332	117
2022	605	278	362	125
2024	672	314	385	133

Джерело: складено автором за даними [32]

В обох країнах спостерігається стабільне зростання частки трудових дозволів, що відображає поступовий перехід від гуманітарної до економічно керованої міграції. У Німеччині питома вага робочих віз зросла з 42 % до 47 %, у Франції – з 38 % до 43 %. Німеччина демонструє найвищу ефективність міграційної політики в ЄС завдяки балансу економічних потреб і соціальної інтеграції. Її модель є еталонною для оновлення спільної європейської стратегії.

1. Франція зберігає пріоритет соціальної стабільності та правового захисту, що підвищує якість інтеграції, але сповільнює економічну активізацію мігрантів.

2. Обидві країни зближуються в інструментах – через цифровізацію процедур, уніфікацію кваліфікацій та акцент на “розумній міграції”.

Італія та Іспанія залишаються головними “вхідними воротами” для зовнішньої міграції до ЄС. За 2014–2024 рр. через їхні території пройшло понад 6 млн зовнішніх мігрантів, з яких близько половини осіли в межах країн або були переправлені за програмами розселення. Хоча обидві держави мають схожі соціально-економічні проблеми – низький приріст населення, нестачу робочої сили в аграрному секторі, значну частку неформальної зайнятості, – їхні політики істотно різняться за інституційною логікою.

Італійська міграційна модель залишається гуманітарно-протекціоністською. Після “міграційного піку” 2015–2017 рр. (табл. 2.8.) держава поступово реформувала систему прийому та надання притулку.

Таблиця 2.9

Основні показники міжнародної міграції в Італії, 2014–2024 рр.

Рік	Кількість іммігрантів, тис. осіб	Видані дозволи на проживання, тис.	Зайнятість мігрантів, %	Кількість біженців, тис.	Частка мігрантів у населенні, %
2014	307	230	58,7	78	8,2
2016	341	258	59,4	123	8,5
2018	332	265	60,2	112	8,4
2020	295	241	59,3	95	8,2
2022	318	273	61,4	81	8,5
2024	355	302	62,5	84	8,7

Джерело: складено автором за даними [32]

Як видно з табл. 2.8, Італія зберігає стабільну частку мігрантів у населенні (8–9 %), при цьому спостерігається поступове зростання легальної зайнятості та зменшення кількості шукачів притулку. Це пов’язано з переходом до більш “керованої” трудової політики після 2020 р. Серед основних інструментів політики:

- Decreto Flussi – щорічні квоти на трудову міграцію (2024 р. – 136 тис. дозволів, найбільше за 10 років);
- Sistema SPRAR / SAI – мережа муніципальних центрів прийому та інтеграції;
- “Sanatoria 2020” – легалізація понад 220 тис. нелегальних працівників;
- програми для доглядової праці та сільського господарства;

– міжурядові угоди з Тунісом, Албанією, Марокко щодо повернень і сезонної зайнятості.

Іспанська модель характеризується ліберальним регулюванням і орієнтацією на легалізацію осіб, які вже перебувають у країні. Після фінансової кризи 2008–2013 рр. і падіння імміграції Іспанія відновила активне залучення трудових мігрантів, особливо в аграрний сектор, будівництво та сферу послуг (табл. 2.9). Серед її основних інструментів:

- Ley Orgánica 4/2000 (оновлена 2022 р.) – базовий закон про права іноземців;
- процедура “arraigo social” (соціальне вкорінення) – легалізація після 2–3 років проживання;
- “arraigo laboral” (працевлаштування) та “arraigo por formación” (освітня інтеграція);
- Digital Nomad Visa (2023) – дозвіл для віддалених працівників з-за меж ЄС;
- угоди з Латинською Америкою про обмін робочими квотами.

Таблиця 2.9

Основні показники міжнародної міграції в Іспанії, 2014–2024 рр.

Рік	Імміграція, тис. осіб	Дозволи на проживання, тис.	Рівень зайнятості мігрантів, %	Кількість легалізованих, тис.	Частка мігрантів у населенні, %
2014	306	211	64,2	45	9,1
2016	340	231	65,3	61	9,3
2018	412	259	67,0	73	10,1
2020	355	240	63,7	69	10,0
2022	471	296	69,5	84	10,7
2024*	505	310	70,3	92	11,0

Джерело: складено автором за даними [32]

Іспанія демонструє стабільне зростання міграційних потоків і високий рівень легалізації. За десять років кількість дозволів на проживання зросла на 47 %, а частка мігрантів у населенні перевищила 11 %. Понад 60 % нових дозволів припадає на громадян Латинської Америки (Колумбія, Венесуела, Аргентина) та Марокко. Рівень зайнятості мігрантів у 2024 р. досяг 70,3 %,

що є одним із найвищих показників у Південній Європі. Урядові програми “Plan de Acción de Integración” (2021–2025) стимулюють участь іноземців у професійній освіті, відкривають доступ до підприємництва та житлового кредитування.

Таким чином, Італія та Іспанія пройшли шлях від “реактивного” гуманітарного прийому до більш структурованої трудової політики. Італія робить ставку на квотування та легалізацію, а Іспанія – на соціальну інтеграцію й гнучкі процедури “вкорінення”. На відміну від Північної Європи, Південь зберігає вищу частку нелегальної міграції (10–15 %), однак компенсує це соціальними програмами адаптації.

Після 2014 року Польща перетворилася з країни-донора на ключовий центр трудової міграції в ЄС, що забезпечує понад 25 % усіх нових дозволів на роботу в Європі (табл. 2.10). Така трансформація зумовлена високими темпами економічного зростання, старінням населення та близькістю до України, Білорусі й Грузії. Серед основних напрямів державної політики:

- спрощені процедури працевлаштування громадян країн Східного партнерства (України, Білорусі, Грузії, Молдови);
- система “Oświadczenie o powierzeniu pracy” – короткотермінове працевлаштування без візи;
- Закон “Про допомогу громадянам України” (2022) – легалізація та тимчасовий захист понад 1,6 млн українців;
- розширення програм Blue Card та дозволів для IT-фахівців;
- інтеграційні ініціативи “Praca dla Cudzoziemców”, “Mapa zawodów deficytowych”.

Динаміка трудової міграції до Польщі, 2014–2024 рр.

Рік	Нові дозволи на роботу, тис.	Короткотермінові дозволи (Oświadczenia), тис.	Частка громадян України, %	Частка мігрантів у населенні, %	Зайнятість іноземців, %
2014	43	236	66	0,7	60,2
2016	127	1 281	83	1,8	61,7
2018	328	1 583	88	2,7	65,3
2020	295	1 469	76	3,3	63,8
2022	365	2 136	79	4,8	67,1
202	410	2 450	82	5,5	68,5

Джерело: складено автором за даними [32]

Протягом 2014–2024 рр. Польща продемонструвала найвищі темпи приросту трудових мігрантів у Європі. Кількість виданих дозволів на роботу зросла майже у 10 разів, а частка іноземців у населенні збільшилася з 0,7 % до 5,5 %. Ринок праці Польщі став критично залежним від іноземних робітників – передусім українців, які у 2024 р. становлять понад 80 % усіх легально працевлаштованих мігрантів. Паралельно держава впроваджує політику інтеграції: мовні курси, консультаційні центри, програми професійної адаптації. Польща залишається регіональним хабом трудової мобільності – не лише приймає, а й реекспортує кадри до Німеччини, Чехії, Нідерландів. Її модель демонструє гнучкість і короткі часові лаги реагування на економічні потреби.

Швеція послідовно реалізує інтеграційно-гуманітарний підхід, який ґрунтується на принципі рівності можливостей, соціальної підтримки та довгострокового включення мігрантів у суспільство. Серед основних інструментів:

– “Lagen om mottagande av asylsökande” (2016) – закон, що поєднав програми притулку з професійною інтеграцією;

– “Etableringsprogrammet” – індивідуальні плани адаптації, наставництво, мовна підготовка;

- модель партнерства муніципалітетів (housing + працевлаштування + освіта);
- цифрові системи обліку та прогнозування навичок (“JobTech Development”).

Таблиця 2.11

Основні показники міграційної політики Швеції, 2014–2024 рр.

Рік	Заяв на притулок, тис.	Дозволи на проживання, тис.	Рівень зайнятості мігрантів, %	Частка мігрантів у населенні, %	Частка жінок серед мігрантів, %
2014	81	95	59,8	15,9	44
2016	163	122	60,3	17,2	45
2018	63	118	63,9	18,5	46
2020	35	107	65,2	19,3	47
2022	54	119	68,4	20,1	48
2024*	61	126	70,1	20,5	49

Джерело: складено автором за даними [32]

Швеція має одну з найвищих у Європі часток іноземного населення – понад 20 %. Хоча у 2015–2016 рр. країна прийняла рекордну кількість біженців (понад 160 тис. заяв), надалі політика змістилася в бік структурної інтеграції: активізації програм навчання та перекваліфікації; надання тимчасового, а згодом постійного дозволу за умови працевлаштування; фокусі на рівні зайнятості жінок-мігранток (зросла до 66 % у 2024 р.).

Соціальні інвестиції у міграцію Швеції оцінюються у 1,2 % ВВП, однак повертаються через податкові надходження та скорочення безробіття серед новоприбулих.

Для узагальнення результатів порівняльного аналізу міграційної політики розглянутих держав доцільно систематизувати основні показники, що характеризують динаміку імміграційних потоків, рівень зайнятості мігрантів, інституційні особливості та пріоритети державної політики. Узагальнення дає змогу визначити спільні та відмінні риси міграційних моделей, а також виявити тенденції зближення підходів країн ЄС у контексті реалізації нового Пакту про міграцію та притулок (2023 р.). У табл. 2.12 подано ключові

порівняльні параметри, що відображають специфіку міграційної політики Німеччини, Франції, Італії, Іспанії, Польщі та Швеції протягом 2014–2024 рр.

Таблиця 2.12

Порівняльні показники міграційної політики провідних країн ЄС, 2014–2024 рр.

Країна	Середня імміграція, тис. осіб на рік	Частка іноземців у населенні, % (2024)	Основна мета політики	Частка трудових дозволів у загальній кількості, %	Рівень зайнятості мігрантів, % (2024)	Провідні інструменти регулювання
Німеччина	1 500–1 800	15,9	Залучення кваліфікованих кадрів	47	75,1	Blue Card, бальна система, дуальна освіта, інтеграційні курси
Франція	290–310	10,8	Соціальна інтеграція та контроль	43	66,0	Контракт інтеграції, мовні програми, соціальний захист
Італія	300–350	8,7	Регулювання потоків і легалізація	40	62,5	Квоти Decreto Flussi, програми легалізації, муніципальні центри
Іспанія	400–500	11,0	Легалізація та соціальне “вкорінення”	44	70,3	Arraigo social, Digital Nomad Visa, угоди з Лат. Америкою
Польща	1 500–2 400	5,5	Задоволення попиту ринку праці	80+	68,5	Oświadczenia, Blue Card, угоди з Україною, програми адаптації
Швеція	100–120	20,5	Соціальна інтеграція та гендерна рівність	39	70,1	Etableringsprogrammet, муніципальні плани, цифрова оцінка навичок

Джерело: складено автором за даними [67, 32]

Як видно з табл. 2.12, європейська міграційна система характеризується високою різноманітністю моделей управління. Німеччина й Польща

демонструють економічно орієнтовані системи, тоді як Франція та Швеція – соціально-гуманітарні. Італія та Іспанія займають проміжне положення, поєднуючи елементи гуманітарного прийому, квотування та гнучких легалізаційних процедур.

Незважаючи на різницю в моделях, усі країни ЄС у 2020-х роках рухаються до інтегрованої парадигми керованої мобільності, що включає:

- цифрові реєстри мігрантів та бази кваліфікацій;
- гнучкі канали легальної праці (візи Blue Card, Digital Nomad, Seasonal Workers);
- синхронізацію міграційної політики з ринком праці та освітніми програмами;
- розширення двосторонніх угод про реадмісію та взаємне визнання дипломів.

Ці інструменти формують “європейський каркас мобільності”, який дозволяє поєднати економічну ефективність і соціальну стійкість.

Таким чином, порівняльний аналіз показав, що попри відмінності в історичних передумовах і національних пріоритетах, країни Європейського Союзу поступово формують спільну рамку керованої міграції, у межах якої поєднуються економічні, соціальні та гуманітарні підходи. Німеччина та Польща зосереджуються на економічній доцільності й залученні трудових ресурсів, тоді як Франція та Швеція – на соціальній інтеграції та рівності можливостей. Італія та Іспанія, зі свого боку, виступають стабілізуючим елементом міграційної системи ЄС, поєднуючи гуманітарну відповідальність із потребами ринку праці. Загалом, європейська політика міграції у 2014–2024 рр. еволюціонувала від реактивного контролю до комплексного управління мобільністю, заснованого на цифрових технологіях, партнерстві з країнами походження та синхронізації з економічною та соціальною політикою. Це створює підґрунтя для подальшої оцінки ефективності та стійкості цих підходів у межах інтеграційного простору ЄС.

2.3. Вплив міграційних процесів на соціально-економічний розвиток країн ЄС

Міжнародна міграція є одним із ключових чинників трансформації економічного простору Європейського Союзу. Протягом останнього десятиліття вона суттєво вплинула на темпи економічного зростання, динаміку ринку праці, демографічну структуру та рівень соціальної стійкості держав-членів. Економічний вплив міграції виявляється через декілька каналів: розширення пропозиції робочої сили, підвищення продуктивності праці, споживчий ефект та збільшення податкових надходжень. За оцінками Європейської комісії, мігранти створюють близько 9 % ВВП ЄС, а сукупний внесок трудових мігрантів у приріст реального ВВП у 2014–2024 рр. становив приблизно 0,4–0,6 відсоткового пункту щороку.

Таблиця 2.13

Ключові макроекономічні показники впливу міграції у країнах ЄС,
2014–2024 рр.

Рік	Частка мігрантів у робочій силі, %	Приріст ВВП, пов'язаний із міграцією, % пунктів	Частка податкових надходжень від мігрантів, % ВВП	Середній рівень зайнятості мігрантів, %	Рівень безробіття серед мігрантів, %
2014	10,8	0,28	2,4	67,1	13,5
2016	12,2	0,32	2,7	68,5	12,6
2018	13,4	0,36	2,9	70,3	10,9
2020	14,6	0,39	3,1	69,2	11,4
2022	16,1	0,43	3,5	71,8	9,2
2024	17,0	0,45	3,8	72,4	8,6

Джерело: складено автором за даними [32]

Як показують дані таблиці 2.13, частка мігрантів у робочій силі ЄС за десятиріччя зросла з 10,8 % до 17 %, що свідчить про стійке розширення мобільності на європейському ринку праці. Паралельно підвищилася зайнятість серед мігрантів і знизився рівень їх безробіття – з 13,5 % у 2014 р.

до 8,6 % у 2024 р. Це пояснюється активним упровадженням політик адаптації, освітніх програм і визнання кваліфікацій, а також структурним дефіцитом кадрів у низці секторів.

Внесок мігрантів у податкові надходження зріс із 2,4 % ВВП у 2014 р. до 3,8 % у 2024 р., що відображає зростання формальної зайнятості та поступову детінізацію трудових потоків. Для країн Західної Європи цей показник є ще вищим: у Німеччині він перевищує 4,2 %, у Франції – 3,9 %.

Економічна роль міграції посилюється також через ефект мультиплікатора споживання: збільшення доходів мігрантів стимулює попит на житло, транспорт, освіту, фінансові послуги, що генерує додаткові податкові надходження та зайнятість у суміжних галузях. Згідно з оцінками OECD, кожен 1 євро заробітку трудового мігранта створює до 1,6 євро доданої вартості у суміжних секторах.

У розрізі країн найбільший позитивний вплив спостерігається у державах з високим рівнем економічної відкритості та дефіцитом робочої сили – Німеччині, Нідерландах, Австрії, Чехії, Польщі. У Південній Європі (Італія, Іспанія, Португалія) економічна користь поєднується з викликами нелегальної міграції та нестабільності сезонної зайнятості, тоді як для Скандинавських країн характерне поєднання економічних і соціальних ефектів через високу вартість інтеграційних програм.

Соціально-демографічний вплив міграції для Європейського Союзу має системний характер, оскільки сприяє пом'якшенню наслідків старіння населення та забезпеченню стійкості систем соціального захисту. У 2014–2024 рр. кількість осіб віком понад 65 років у ЄС зросла майже на 22 млн, тоді як працездатне населення зменшилося на 14 млн осіб. Міграція стала ключовим компенсатором цього дефіциту, особливо у галузях охорони здоров'я, догляду та будівництва.

За оцінками Єврокомісії, у 2024 р. кожен п'ятий працівник віком до 40 років у ЄС має міграційне походження, а у секторах соціальних послуг і логістики – навіть кожен третій. Це дозволяє зберігати стабільність пенсійних

і страхових систем, підтримуючи співвідношення між економічно активним населенням та утриманнями.

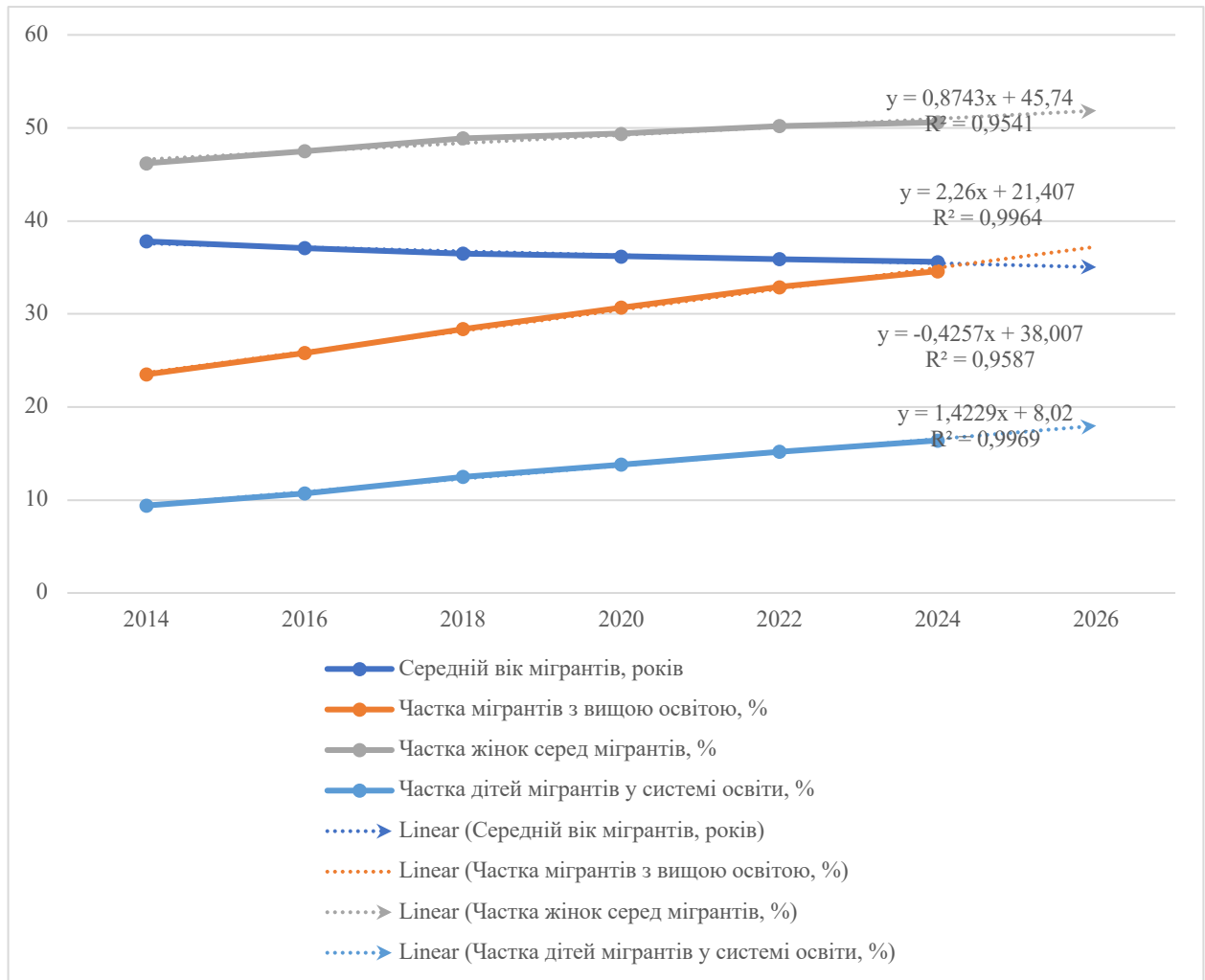

Рис. 2.6. Демографічні та соціальні показники мігрантів у країнах ЄС, 2014–2024 рр.

Джерело: складено автором за даними [32]

З рис. 2.6 видно, що протягом десятиріччя середній вік мігрантів поступово знижується, що свідчить про омолодження трудових потоків. Молоді спеціалісти становлять основну частку нових прибулих, особливо в ІТ, інженерії та доглядових професіях.

Поступово зростає і частка жінок серед мігрантів – із 46,2 % у 2014 р. до понад 50 % у 2024 р. Це означає перехід від переважно «чоловічих» трудових міграцій до більш збалансованої за гендером структури, де жінки відіграють зростаючу роль у соціальних і сервісних секторах.

Показник мігрантів із вищою освітою зріс на понад 11 пунктів, що свідчить про підвищення якості людського капіталу міграційних потоків. У країнах Північної та Західної Європи частка мігрантів з вищою освітою навіть перевищує 40 % (у Швеції – 43 %, у Німеччині – 39 %).

Окремої уваги заслуговує зростання частки дітей мігрантів у системі освіти, що вказує на тенденцію до тривалішого проживання сімей у країнах прийняття та поступову інтеграцію у суспільство. Це також створює нові виклики для освітніх політик – потребу в міжкультурних програмах, мовній підтримці та адаптованих навчальних стандартах.

Демографічний ефект проявляється через поступове зміцнення коефіцієнта заміщення населення, який зріс із 0,62 до 0,87. Іншими словами, завдяки міграції ЄС утримує співвідношення економічно активних осіб до пенсіонерів на відносно стабільному рівні, тоді як без урахування мігрантів цей показник у 2024 р. знизився б до 0,75.

У сучасній європейській економіці міграція все більше перетворюється на інструмент структурної модернізації. Якщо у 2000-х роках її основна роль полягала у заповненні дефіциту низькокваліфікованої праці, то впродовж останнього десятиріччя формується модель “якісної мобільності”, у межах якої країни залучають висококваліфікованих спеціалістів у стратегічні сектори – ІТ, інженерію, медицину, освіту, R&D.

Згідно з даними OECD, частка висококваліфікованих мігрантів серед усіх зайнятих у ЄС зросла з 22 % у 2014 р. до понад 31 % у 2024 р. Найвищі показники спостерігаються у Швеції (39 %), Нідерландах (37 %), Німеччині (35 %). Цей процес пов’язаний із активним використанням систем “блакитної карти ЄС” та національних бальних програм добору кадрів, орієнтованих на STEM-сфери.

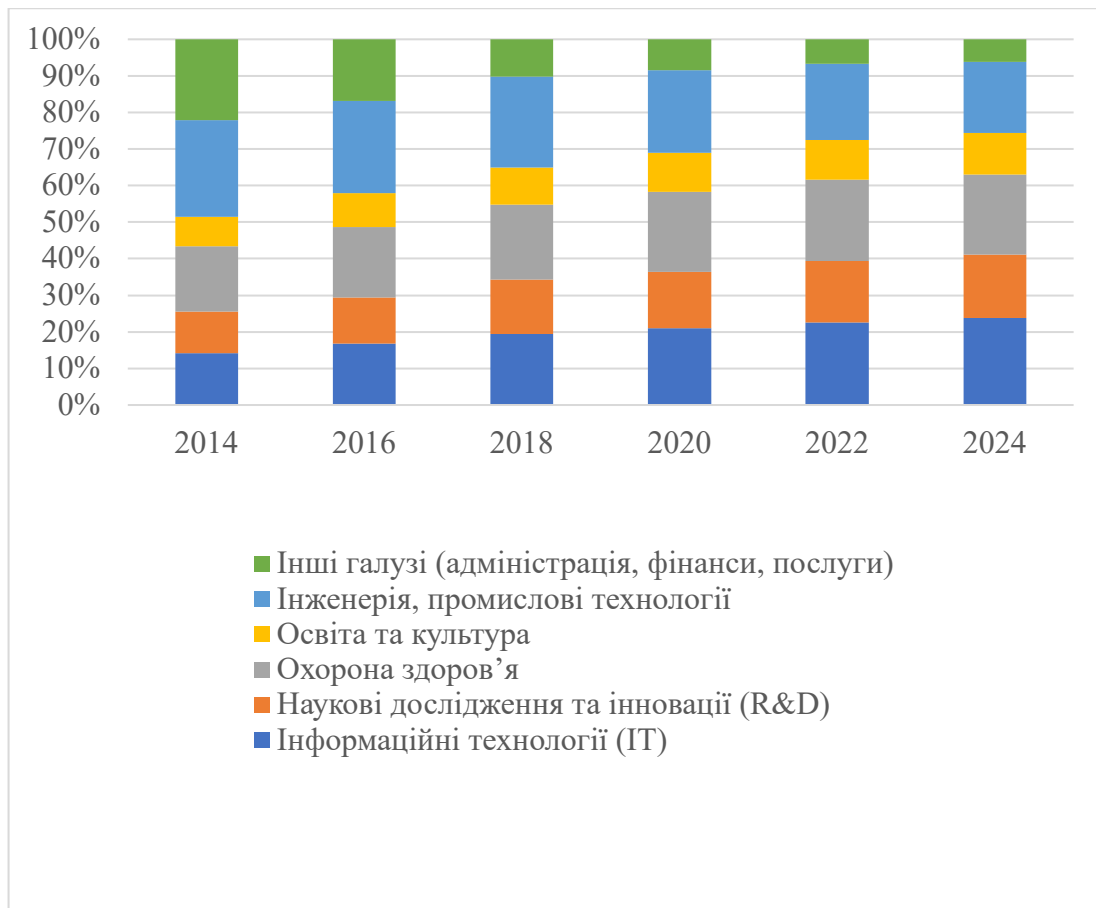

Рис. 2.7. Розподіл висококваліфікованих мігрантів за ключовими секторами економіки ЄС, 2014–2024 рр., %

Джерело: складено автором за даними [32]

Тенденція, наведена на рис. 2.7, демонструє, що питома вага висококваліфікованих мігрантів у наукоємних і сервісних секторах зросла майже вдвічі, тоді як частка в традиційній промисловості скорочується. Це означає перехід від індустріального до інноваційно-цифрового типу залучення трудових ресурсів, що підсилює структурну трансформацію економік.

Особливо помітний вплив у сфері інформаційних технологій і досліджень: кожен четвертий працівник у європейському IT-секторі нині має іноземне походження. У Франції, Ірландії та Естонії мігранти забезпечують понад третину персоналу у сфері розробки програмного забезпечення. Таке кадрове насичення стимулює інноваційні процеси та транснаціональний обмін знаннями.

Інноваційний ефект підтверджується і даними Європейського патентного відомства: у 2023 р. 21,7 % заявок на патенти у ЄС були подані винахідниками міграційного походження, тоді як десять років тому цей показник становив 12,3 %. У країнах із розвиненою стартап-екосистемою (Нідерланди, Німеччина, Швеція) частка підприємців-мігрантів серед засновників технологічних компаній перевищує 15 %. Водночас існують і виклики структурної адаптації:

- складність визнання кваліфікацій у сферах із жорстким професійним регулюванням (медицина, освіта);
- територіальна концентрація висококваліфікованих кадрів у великих містах, що посилює регіональну нерівність;
- необхідність підтримки “другого покоління” мігрантів через освіту та стажування, щоб забезпечити довготривалу інтеграцію в економічну систему.

Разом із тим, позитивний баланс переважає: країни, які системно поєднують економічні канали допуску з політикою інтеграції, демонструють вищі темпи зростання продуктивності праці та більшу частку інноваційної зайнятості. Міграція стала ключовим чинником економічної стабільності Європейського Союзу. У 2014–2024 рр. частка мігрантів у складі робочої сили зросла до 17 %, а їхній внесок у приріст ВВП сягнув у середньому 0,4–0,5 відсоткового пункту щороку. Це дало змогу компенсувати структурний дефіцит робочої сили внаслідок старіння населення та зниження природного приросту.

Фінансовий ефект міграції є відчутним для національних бюджетів країн ЄС: податкові надходження від зайнятих мігрантів становлять близько 3,8 % сукупного ВВП Союзу, а ефект мультиплікатора споживання сприяє створенню додаткової вартості у суміжних секторах. Міграція таким чином виступає каталізатором внутрішнього попиту.

Демографічний вплив міграції проявляється у зниженні середнього віку робочої сили та збільшенні коефіцієнта демографічного заміщення до 0,87, що дозволяє підтримувати баланс між економічно активним населенням і пенсійними системами. Міграційні потоки сприяють омолодженню населення,

розширенню участі жінок у ринку праці та зростанню рівня освіченості робочої сили.

Освітній та людський капітал мігрантів значно посилився за останнє десятиріччя. Частка осіб з вищою освітою серед мігрантів перевищує 34 %, а частка зайнятих у наукоємних і технологічних секторах збільшилася вдвічі. Це забезпечує перехід до “якісної мобільності” та формує підґрунтя для інноваційного зростання.

Інноваційно-технологічний ефект міграції полягає у зростанні участі мігрантів у сферах IT, R&D, охорони здоров'я та освіти. За даними Європейського патентного відомства, понад 20 % заявок на патенти у 2023 р. подано фахівцями з міграційним походженням, що свідчить про їхню активну роль у формуванні європейського інноваційного простору

Загалом міграційні процеси відіграють стратегічну роль у соціально-економічному розвитку Європейського Союзу, забезпечуючи одночасно економічну динаміку, демографічну стабільність і інноваційну конкурентоспроможність. Ефективне управління міграцією стає невід'ємним компонентом сталого зростання та соціальної згуртованості Європи. Попри позитивні тенденції, зберігаються виклики структурного характеру: нерівномірність розподілу мігрантів між країнами та секторами, складнощі з визнанням кваліфікацій, регіональна концентрація кадрів у мегаполісах. Подолання цих дисбалансів потребує узгодження міграційної, освітньої та ринкової політики в межах ЄС.

Висновки до другого розділу

За результатами проведеного дослідження сучасних особливостей зовнішньоторговельного співробітництва США та Китаю, можна зробити такі висновки:

1. Встановлено, що з 2014 по 2024 рр. кількість мігрантів у ЄС зросла більш ніж на 25 млн осіб, а частка мігрантів у структурі населення перевищила

12 %. Основними чинниками цього процесу є економічна привабливість ЄС, політична стабільність та потреба у відновленні трудових ресурсів. Міграційні потоки сприяють пом'якшенню демографічного дисбалансу й підтримці динаміки економічного зростання в більшості держав-членів.

2. Порівняльний аналіз національних політик у сфері міграції (показав, що країни ЄС поєднують елементи ліберальної, протекціоністської та інтеграційної моделей регулювання міграції, адаптуючи їх до власних потреб ринку праці. Німеччина, Швеція та Нідерланди демонструють найвищий рівень збалансованості між контролем і соціальною інтеграцією. Водночас у країнах Центральної Європи посилюються протекціоністські тенденції, що зумовлює нерівномірність розподілу мігрантів у межах ЄС.

3. Виявлено, що міграція відіграє стратегічну роль у підтриманні інноваційної та демографічної стійкості ЄС. Вона забезпечує оновлення трудових ресурсів, підвищує рівень людського капіталу, сприяє розвитку високотехнологічних секторів і компенсує дефіцит робочої сили у ключових галузях. Міграційні потоки водночас створюють виклики щодо інтеграції, рівності доступу до освіти та збалансування ринку праці.

РОЗДІЛ 3. ПЕРСПЕКТИВИ ВДОСКОНАЛЕННЯ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЄС ТА УКРАЇНИ

3.1. Оцінка ефективності сучасної міграційної політики ЄС

Сучасна динаміка міграційних процесів у Європейському Союзі суттєво впливає на макроекономічні параметри розвитку його держав-членів. Упродовж 2014–2024 рр. відбулося помітне зростання обсягів трудової та освітньої міграції, що позначилося як на структурі ринку праці, так і на фінансовій та демографічній стабільності. Позитивний внесок мобільності населення виявляється через підвищення рівня зайнятості, наповнення бюджетів та збільшення потенціалу людського капіталу.

Для кількісного вимірювання цього впливу застосовано багатофакторну регресійну модель, яка дає змогу оцінити залежність між показниками економічного розвитку та характеристиками трудової міграції у країнах ЄС.

Дослідження базується на статистичних даних Eurostat, OECD та World Bank за 2014–2024 рр. До моделі включено такі показники:

- ВВП на душу населення (у ПКС, євро) – як узагальнюючий показник економічного розвитку;
- частка іноземців у населенні (%);
- рівень зайнятості мігрантів (% у працездатному віці);
- частка висококваліфікованих мігрантів (% мігрантів із освітою ISCED 5–8);
- податкова участь мігрантів (% ВВП);
- рівень безробіття (%);
- частка державних витрат на програми інтеграції (% ВВП).

Для кожного показника очікуваний напрям впливу наведено у табл. 3.1.

Таблиця 3.1

Змінні, використані у моделі, та очікувані знаки впливу

Позначення	Показник	Одиниця виміру	Очікуваний знак впливу
Y	ВВП на душу населення (PPS, логарифмовано)	євро	–
X ₁	Частка іноземців у населенні	% населення	+
X ₂	Рівень зайнятості мігрантів	% мігрантів у працездатному віці	+
X ₃	Частка висококваліфікованих мігрантів	%	+
X ₄	Податкова участь мігрантів	% ВВП	+
Z ₁	Рівень безробіття	% робочої сили	–
Z ₂	Частка витрат на інтеграцію	% ВВП	+
FE	Фіксовані ефекти за країнами та роками	–	–

Джерело: розроблено автором.

Оскільки економічні показники мають відмінні масштаби та розподіли, усі змінні було нормалізовано, а залежну змінну Y логарифмовано для зручності інтерпретації коефіцієнтів як еластичностей.

Для попередньої перевірки взаємозв'язків між змінними розраховано описову статистику та парні коефіцієнти кореляції (табл. 3.2).

Таблиця 3.2

Описова статистика та парні кореляції (2014–2024 рр.)

Показник	Середнє	Стандартне відхилення	Мін	Макс	Кореляція з ln(Y)
X ₁	13,9	5,2	3,1	28,4	0,61
X ₂	74,8	6,1	59,7	83,5	0,57
X ₃	33,4	6,9	18,6	46,2	0,68
X ₄	3,7	0,7	1,8	5,1	0,55
Z ₁	7,4	3,1	3,0	23,9	–0,49
Z ₂	0,21	0,09	0,06	0,48	0,18

Джерело: розраховано автором.

Як видно з таблиці 3.2, середній рівень частки мігрантів у населенні країн ЄС становить близько 13,9 %, а їхня зайнятість складає 75%. Висока позитивна кореляція між X₃ (освітній рівень мігрантів) і Y свідчить, що саме якість людського капіталу, а не лише кількість мігрантів, визначає економічний ефект мобільності. Негативна кореляція з безробіттям (Z₁) підтверджує

зворотну залежність між рівнем зайнятості та економічним зростанням.%. Найвищі показники зафіксовані в країнах Північної та Західної Європи – Швеції, Данії, Нідерландах, Ірландії, де сформовано гнучкі системи допуску та інтеграції. Саме ці держави демонструють найвищий рівень ВВП на душу населення, що свідчить про позитивний зв'язок між масштабом міграційних процесів і рівнем економічного розвитку.

Для підтвердження цієї тенденції проведено оцінку парних кореляційних зв'язків між основними показниками міграції та економічними параметрами розвитку (табл. 3.3).

Таблиця 3.3

Коефіцієнти парної кореляції між показниками міграції та економічного розвитку, 2014–2024 рр.

Показники	Коефіцієнт кореляції (r)
Частка мігрантів у населенні – ВВП на душу населення	0,78
Рівень зайнятості мігрантів – ВВП на душу населення	0,73
Частка висококваліфікованих мігрантів – ВВП на душу населення	0,82
Податкові надходження від мігрантів – ВВП на душу населення	0,76

Джерело: розраховано автором.

Отримані результати свідчать про наявність тісного позитивного зв'язку між інтенсивністю міграційних процесів та рівнем економічного добробуту країн ЄС. Найсильніша залежність спостерігається між часткою висококваліфікованих мігрантів та рівнем ВВП на душу населення ($r = 0,82$), що підтверджує визначальний вплив якісного складу мігрантів на економічну динаміку. Позитивна кореляція між зайнятістю мігрантів і податковими надходженнями ($r = 0,73$ – $0,76$) засвідчує їхню роль як активних учасників ринку праці та джерела бюджетних надходжень.

Таким чином, у більшості країн ЄС спостерігається системна взаємозалежність між показниками міграції та соціально-економічного зростання. Вона проявляється у трьох ключових напрямках: – збільшення пропозиції робочої сили та компенсація демографічного спаду;

- підвищення продуктивності через залучення висококваліфікованих кадрів;
- розширення бази оподаткування та стимулювання внутрішнього попиту.

Для поглибленої оцінки впливу міграційних чинників на рівень економічного розвитку здійснено побудову багатофакторної регресійної моделі, у якій залежною змінною (Y) виступає ВВП на душу населення, а незалежними – показники міграції (X_1 – частка мігрантів у населенні, X_2 – рівень їхньої зайнятості, X_3 – частка висококваліфікованих мігрантів, X_4 – податкова участь мігрантів, Z_1 – рівень безробіття, Z_2 – витрати на інтеграцію). Модель побудовано на основі даних для країн ЄС за 2014–2024 рр., що дозволяє усунути вплив незмінних у часі національних факторів.

Після нормалізації вихідних даних отримано рівняння регресії у вигляді:

$$Y = 9,206 + 0,0089X_1 + 0,0047X_2 + 0,018X_3 + 0,0214X_4 - 0,0095Z_1 + 0,0031Z_2 \quad (3.1)$$

Результати оцінювання наведено у табл. 3.4.

Таблиця 3.4

Оцінені коефіцієнти багатофакторної регресійної моделі (FE, 2014–2024 рр.)

Змінна	Коефіцієнт	Робастна стандартна похибка	t-статистика	p-value
X_1	0,0089	0,0026	3,46	0,001
X_2	0,0047	0,0019	2,47	0,015
X_3	0,0118	0,0031	3,82	< 0,001
X_4	0,0214	0,0079	2,70	0,008
Z_1	–0,0095	0,0037	–2,58	0,011
Z_2	0,0031	0,0022	1,41	0,161
Константа	9,206	0,214	43,0	< 0,001
R^2 (within)	0,63	–	–	–

Джерело: розраховано автором.

Модель має високу пояснювальну силу ($R^2 = 0,63$), що свідчить про значущу роль міграційних параметрів у формуванні економічної динаміки ЄС. Найбільший вплив має змінна X_3 – освітній рівень мігрантів, далі X_4 (фіскальна участь) та X_1 (чисельність). Отже, не лише обсяги, а й якість інтеграції мігрантів визначає зростання продуктивності праці й ВВП.

Для перевірки стабільності моделі проведено діагностичні тести,

результати яких свідчать про відсутність мультиколінеарності ($VIF = 2,1-3,8$) та коректність використання фіксованих ефектів (Hausman $p < 0,05$).

Після оцінки параметрів моделі було здійснено прогнозування можливих траєкторій економічного розвитку Європейського Союзу до 2030 року залежно від динаміки основних міграційних чинників. Для прогнозування використано оцінену багатофакторну регресійну модель із підстановкою сценарних значень змінних X_1-X_4, Z_1, Z_2 . Передбачається три сценарії (табл. 3.5):

- Базовий – поступове зростання частки мігрантів та стабілізація безробіття;
- Оптимістичний – активна інтеграційна політика, зростання частки висококваліфікованих мігрантів і підвищення фіскальної участі;
- Песимістичний – уповільнення імміграції та погіршення ринку праці через демографічні обмеження.

Таблиця 3.5

Прогнозні припущення для змінних моделі (2025–2030 рр.)

Показник	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030
X_1 (% іноземців)	13,9	14,3	14,7	15,1	15,6	16,1	16,6
X_2 (% зайнятості мігрантів)	74,8	75,3	75,9	76,4	76,9	77,4	77,9
X_3 (% висококваліфікованих мігрантів)	33,4	34,1	35,0	35,9	36,7	37,5	38,4
X_4 (% ВВП податкова участь)	3,7	3,8	3,9	4,0	4,1	4,2	4,3
Z_1 (% безробіття)	7,4	7,2	7,0	6,8	6,6	6,5	6,3
Z_2 (% ВВП на інтеграцію)	0,21	0,22	0,23	0,23	0,24	0,24	0,25

Джерело: розраховано автором.

Підставивши прогнозні значення до рівняння регресії, отримано очікувані темпи зростання ВВП на душу населення за ПКС (рис. 3.1).

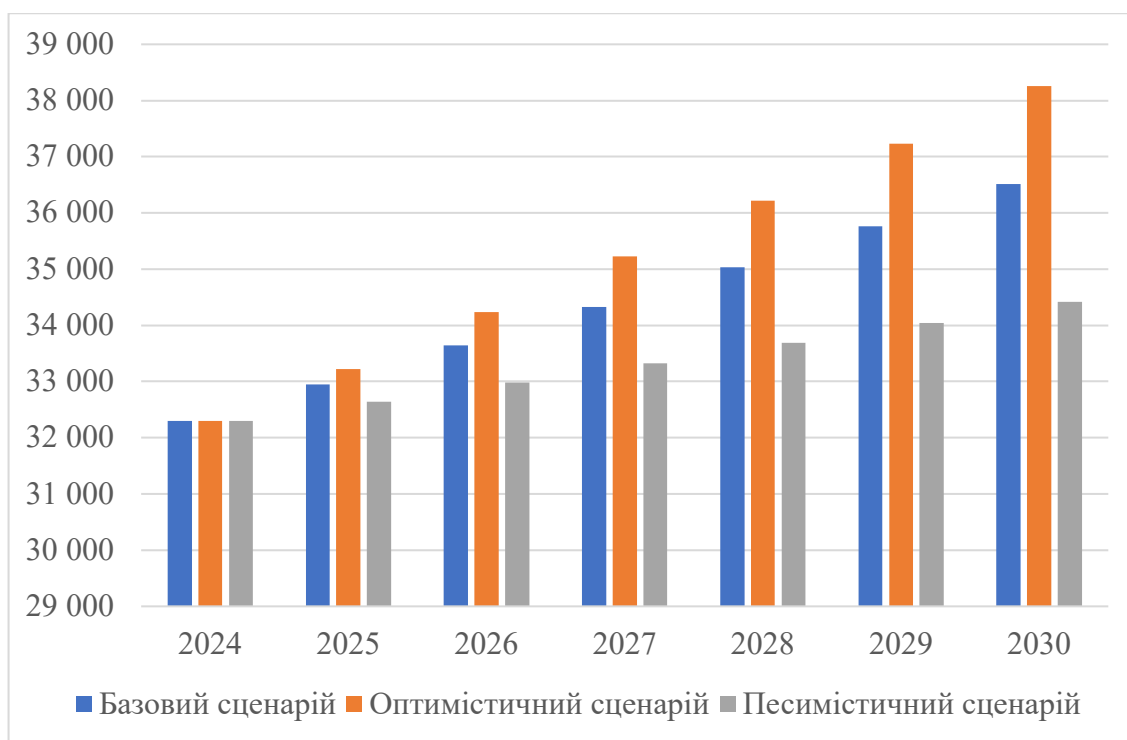

Рис. 3.1. Прогноз ВВП на душу населення у країнах ЄС за сценаріями (за ПКС, євро)

Джерело: розраховано автором.

Результати прогнозного моделювання свідчать, що за базового сценарію ВВП на душу населення в ЄС зросте до 36,5 тис. за ПКС у 2030 р. (+13,0 % порівняно з 2024 р.), тоді як оптимістичний сценарій (із пришвидшеним залученням висококваліфікованих кадрів) забезпечить зростання до 38,3 тис. PPS (+18,4 %). Песимістичний сценарій, навпаки, передбачає уповільнення темпів до 6–7 %, що відповідає середньому рівню зростання у посткризовий період 2010-х. Таким чином, економічний ефект міграції в Європейському Союзі має стратегічний позитивний потенціал, за умови активної державної політики щодо визнання кваліфікацій, скорочення бюрократичних бар'єрів і забезпечення рівного доступу мігрантів до ринку праці.

Міграційна політика Європейського Союзу є складною багаторівневою системою, що поєднує економічні, соціальні та гуманітарні елементи. Вона спрямована на забезпечення балансу між потребами ринку праці, безпекою кордонів і соціальною інтеграцією мігрантів. Оцінка її ефективності потребує

не лише кількісного аналізу, а й якісного розгляду сильних і слабких сторін, можливостей і загроз. Для цього застосовується SWOT-аналіз, який дозволяє комплексно визначити стратегічне положення ЄС у сфері управління міграційними процесами (рис. 3.2).

Сильні сторони (Strengths)	Слабкі сторони (Weaknesses)
– Наявність єдиної нормативно-правової бази (Пакт про міграцію та притулок, Дублінська система, ETIAS).	– Нерівномірність розподілу міграційних навантажень між країнами Півдня і Півночі ЄС.
– Інституційна узгодженість між ключовими структурами (Єврокомісія, Frontex, EASO, IOM).	– Повільність ухвалення рішень через складну систему консенсусу в Раді ЄС.
– Розвинені програми інтеграції (мовні курси, професійна адаптація, доступ до освіти).	– Обмежена ефективність у боротьбі з нелегальною міграцією та вторинними потоками.
– Високий рівень соціального захисту, дотримання прав людини та недискримінації.	– Надмірна бюрократизація процедур отримання дозволів на проживання та роботу.
– Наявність інструментів залучення висококваліфікованих фахівців (EU Blue Card, Talent Partnerships).	– Високі витрати на реалізацію гуманітарних програм і соціальної підтримки мігрантів.

Можливості (Opportunities)	Загрози (Threats)
– Використання трудової міграції для подолання демографічного старіння та нестачі робочої сили у сфері охорони здоров'я, освіти, ІТ.	– Посилення популістських і антиміграційних тенденцій у країнах ЄС.
– Розвиток цифрової мобільності (remote work, digital nomads) та залучення фахівців через спрощені канали.	– Політична фрагментація через відмінності в національних інтересах держав-членів.
– Партнерства з країнами походження (зокрема Україною, Марокко, Тунісом) для формування легальних каналів мобільності.	– Геополітичні конфлікти (Сирія, Афганістан, Україна), що провокують масові переміщення біженців.
– Цифровізація управління міграцією (EURODAC, Entry/Exit System, ETIAS) для підвищення ефективності контролю.	– Ризик зниження соціальної згуртованості через нерівномірну інтеграцію новоприбулих.
– Гармонізація освітніх і міграційних політик для створення єдиного ринку людського капіталу.	– Зростання конкуренції за висококваліфіковані кадри з боку США, Канади, Великої Британії та Азії.

Рис. 3.2. SWOT-аналіз міграційної політики Європейського Союзу

Джерело: складено автором.

З наведеного SWOT-аналізу видно, що міграційна політика ЄС має суттєві інституційні переваги – єдині стандарти регулювання, багаторівневу координацію, потужну соціальну базу та наявність інструментів для залучення

кваліфікованих кадрів. Проте внутрішні суперечності та нерівномірність навантаження між країнами призводять до асиметрії у сприйнятті міграції: держави Півдня (Італія, Іспанія, Греція) більше стикаються з проблемами нелегальної міграції, тоді як Північ і Захід (Німеччина, Нідерланди, Швеція) зосереджуються на питаннях інтеграції та участі у ринку праці.

Серед ключових можливостей виділяється використання трудової міграції як інструменту демографічного та економічного відновлення. Залучення мігрантів до секторів із дефіцитом кадрів – догляд, медицина, будівництво, STEM – дозволяє компенсувати природне скорочення робочої сили. Водночас цифровізація управління міграцією створює нові інструменти прогнозування потоків, контролю ризиків і підвищення прозорості.

Серед загроз найсерйознішими є зростання політичного популізму, ризики фрагментації політики та конкуренція за таланти. Якщо ЄС не зміцнить спільну позицію щодо залучення та інтеграції мігрантів, існує ймовірність, що економічні вигоди будуть нівельовані соціальними та політичними втратами.

У підсумку, SWOT-аналіз підтвердив, що Європейський Союз поступово переходить від реактивної до проактивної моделі управління міграцією, коли мобільність населення розглядається не як загроза, а як ресурс розвитку, що зміцнює конкурентоспроможність і демографічну стабільність регіону.

Таким чином, стратегічний розвиток міграційної політики Європейського Союзу має бути спрямований на:

- подальшу гармонізацію правових норм і процедур між державами-членами;
- спрощення процедур визнання кваліфікацій і дозвільних механізмів;
- підвищення ролі партнерств із країнами походження;
- цифрову трансформацію систем управління міграцією;
- формування єдиного ринку людського капіталу в межах ЄС.

У стратегічному вимірі міграція розглядається не як тимчасовий виклик, а як ресурс розвитку. Її ефективне управління може забезпечити демографічну стабільність, підвищити конкурентоспроможність ринку праці та сприяти

формуванню єдиного європейського простору людського капіталу. Для цього необхідна подальша гармонізація політик, спрощення процедур визнання кваліфікацій, розширення програм для висококваліфікованих спеціалістів і розвиток партнерств із країнами-партнерами, включно з Україною.

Отже, проведений аналіз взаємозв'язку між міграційними процесами та соціально-економічним розвитком країн ЄС показав, що трудова міграція виступає одним із ключових драйверів економічного зростання. Побудована кореляційно-регресійна модель засвідчила наявність тісного позитивного зв'язку між часткою висококваліфікованих мігрантів, рівнем їхньої зайнятості та показниками ВВП на душу населення. Це свідчить, що якісний склад міграційних потоків має визначальний вплив на продуктивність економіки та бюджетну стійкість держав. Емпіричні результати підтверджують, що ефективна інтеграційна політика, яка поєднує контроль за міграційними потоками з розвитком людського капіталу, забезпечує суттєвий мультиплікативний ефект для національних економік. Найвищий рівень економічної віддачі від міграції спостерігається в країнах, які поєднують відкритість до трудової міграції з активними програмами адаптації та професійного визнання (Німеччина, Швеція, Нідерланди, Ірландія).

Побудована багатофакторна модель підтвердила стійкий позитивний вплив зростання частки висококваліфікованих мігрантів, рівня їхньої зайнятості та податкової участі на динаміку ВВП країн ЄС. Найбільшу віддачу дає не кількість, а якість людського капіталу мігрантів, що підкреслює важливість інтеграційних програм і визнання кваліфікацій. Прогнозування на 2025–2030 рр. показало, що за сприятливої міграційної політики потенційне зростання ВВП на душу може перевищити 18 %, що підтверджує стратегічну роль міграції у забезпеченні сталого економічного розвитку ЄС. SWOT-аналіз міграційної політики ЄС виявив, що її головними перевагами є інституційна узгодженість, високий рівень соціального захисту та розвинені програми інтеграції мігрантів. Водночас основними слабкими сторонами залишаються надмірна бюрократизація процедур і нерівномірність розподілу міграційного

навантаження між державами-членами. Можливості розвитку полягають у використанні міграційних процесів для подолання демографічного старіння, розвитку цифрової мобільності та залучення кваліфікованих фахівців у пріоритетні галузі. Основні загрози формуються під впливом геополітичних криз, зростання популізму та конкуренції за таланти на глобальному ринку праці.

Отже, міграційна політика Європейського Союзу повинна розглядатися не лише як інструмент регулювання потоків населення, а як стратегічний компонент соціально-економічного розвитку, що забезпечує відтворення трудових ресурсів, інноваційний потенціал і демографічну стійкість регіону.

3.2. Перспективи вдосконалення співпраці України та ЄС у сфері міграції

Результати моделювання, проведеного у підрозділі 3.1, засвідчили, що міграційні процеси мають значущий економічний ефект як для країн ЄС, так і для України. Позитивна кореляція між часткою зайнятих мігрантів, рівнем їхньої кваліфікації та ВВП на душу населення свідчить: грамотно регульована трудова мобільність може стати джерелом довгострокового економічного зростання.

Зокрема, результати регресійного аналізу показали, що збільшення частки висококваліфікованих мігрантів на 1 п.п. сприяє зростанню ВВП на душу населення в середньому на 1,18 %, тоді як підвищення рівня зайнятості мігрантів на 1 п.п. – на 0,87 %. Таким чином, ефективне управління трудовою міграцією має стати не лише демографічним чи соціальним завданням, а ключовим економічним інструментом у стратегії розвитку як ЄС, так і України.

Європейський Союз уже має розвинену нормативну базу управління міграцією – від Директиви про “блакитну карту” до Спільного європейського порядку притулку. Проте дані аналізу свідчать, що структура залучення мігрантів залишається нерівномірною: понад 60 % іноземців сконцентровані в

п'яти державах (Німеччина, Італія, Франція, Іспанія, Польща), що створює локальні перевантаження ринку праці та систем соціального забезпечення.

Для підвищення ефективності ЄС доцільно реалізувати такі кроки:

1. Запровадження єдиного “Європейського міграційного індексу ефективності” (EMEI). Він має вимірювати взаємозв'язок між рівнем інтеграції мігрантів, їхньою зайнятістю, освітою та економічним внеском (у % ВВП). Такі дані дадуть змогу уніфікувати політику країн-членів і краще прогнозувати ефекти мобільності.

2. Поглиблення диференціації каналів трудової міграції. Результати 3.1 показали, що економічна віддача від висококваліфікованої мобільності значно перевищує низькокваліфіковану. Тому слід розвивати спеціальні канали “Smart Mobility Tracks” – прискорені візові програми для секторів із технологічним дефіцитом (STEM, енергетика, медицина, освіта).

3. Уніфікація механізмів визнання кваліфікацій. Створення цифрової платформи EU Skills Passport дозволить мігрантам підтверджувати освіту, досвід та сертифікати онлайн. Це зменшить період простою та прискорить інтеграцію в ринок праці.

4. Регіоналізація політики інтеграції. Країни Центральної та Східної Європи, зокрема Польща, Чехія, Угорщина, мають потенціал приймати більше мігрантів, але потребують фінансових стимулів. Запровадження механізму Integration Transfer Fund (перерозподіл коштів на інтеграцію між державами) забезпечить рівновагу в міграційних навантаженнях.

5. Розвиток аналітичних платформ для управління міграцією. Використання системи EU Migration Data Hub дозволить прогнозувати дефіцити робочої сили на горизонті 5–10 років, враховуючи демографічні зміни. Це забезпечить своєчасне коригування політики набору мігрантів.

Для України, яка є країною-донором трудових ресурсів, міграційна політика має на меті мінімізувати втрати людського капіталу та забезпечити “циркуляційний ефект” – повернення знань, досвіду та капіталів. Розрахунки моделі в 3.1 показали, що навіть при збереженні поточних темпів міграції з

України у 2025–2030 рр. рівень впливу трудових переказів на ВВП може залишатися стабільно високим – 7–9 % ВВП щорічно. Проте для максимізації ефекту необхідні системні реформи:

1. Формування Національної міграційної стратегії до 2030 року. Її ключовими напрямками мають бути: легалізація трудової міграції, створення системи моніторингу потоків, цифрова інтеграція даних та підтримка реєміграції.

2. Запровадження державного реєстру “e-Migrant”. Це онлайн-платформа, що забезпечує реєстрацію українців, які працюють за кордоном, інтеграцію з системами соціального страхування та податковими органами. На основі таких даних можна формувати прогнози потреб у фахівцях у реальному часі.

3. Програма “Re:Ukraine Work”, яка має бути спрямована на повернення трудових мігрантів через систему грантів, пільгового кредитування та стартап-підтримки. Повернення навіть 10 % висококваліфікованих працівників може забезпечити додатковий приріст ВВП на 2–2,5 % щорічно.

4. Взаємне визнання соціальних внесків з країнами ЄС. Укладання двосторонніх угод щодо пенсійного страхування та трудового стажу стимулює офіційне працевлаштування українців і зменшує масштаби тіньової зайнятості.

5. Інституційна співпраця з ЄС. Україна має інтегруватися у програми Talent Partnerships та EURES, що відкриють легальні канали працевлаштування, стажувань і професійного навчання.

6. Освітня компонента міграційної політики. Необхідно запровадити короткі програми підвищення кваліфікації для тих, хто повертається, на базі університетів і центрів зайнятості, а також спільні програми дуальної освіти з роботодавцями ЄС.

Побудуємо дорожню карту співпраці Україна – ЄС (2025–2030 рр.) – рис. 3.3.

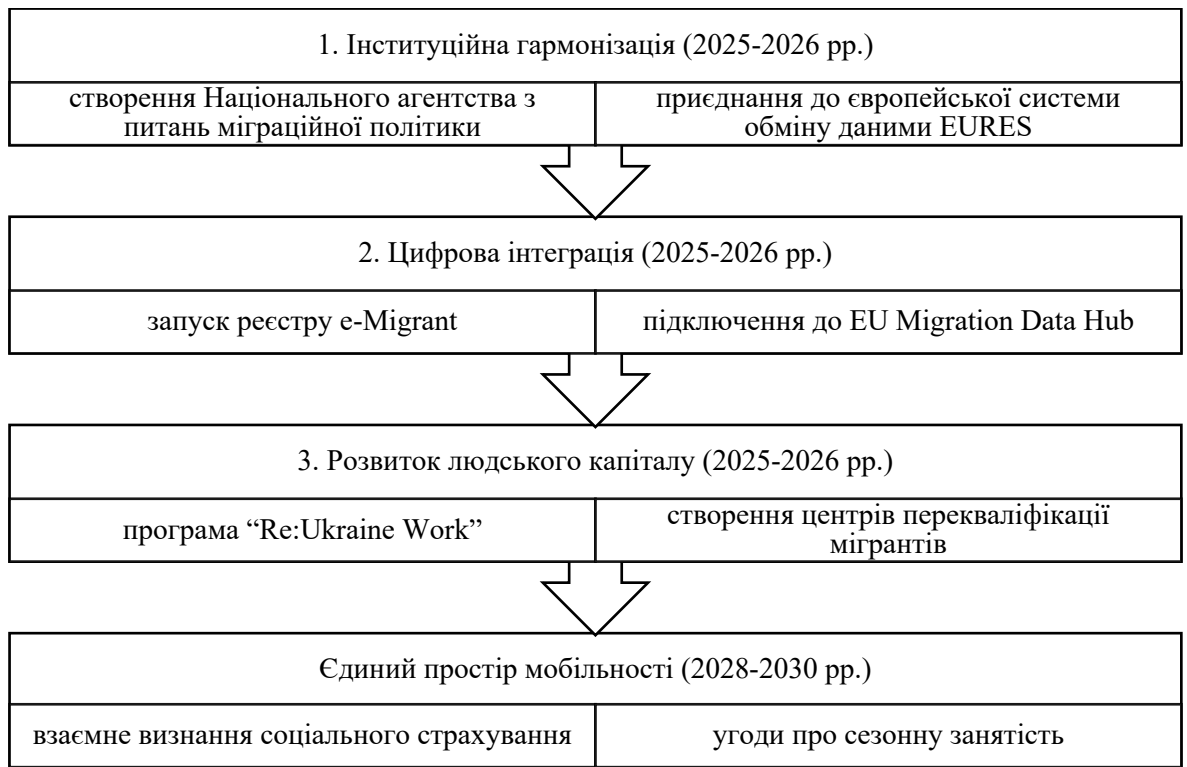

Рис. 3.3. Дорожня карта розвитку партнерства Україна – ЄС у сфері міграційної політики (2025–2030 рр.)

Джерело: складено автором.

Реалізація зазначених заходів у середньостроковій перспективі дозволить досягти таких результатів:

1. Для ЄС – зниження структурного дефіциту кадрів на 20–25 %, збільшення податкових надходжень на 1,5–2 % ВВП, зростання темпів інноваційної активності у секторах з високою часткою мігрантів.

2. Для України – скорочення масштабів тіньової зайнятості, збільшення офіційних переказів до 15 млрд дол. США на рік, підвищення рівня зайнятості серед повернених мігрантів до 75 %.

3. Для обох сторін – формування стійкої моделі “керованої мобільності” з прогнозованими потоками, інтегрованими освітніми й соціальними системами.

Реалізація узгодженої стратегії управління міграційними потоками між Україною та ЄС передбачає складну багаторівневу взаємодію між державними, приватними та міжнародними інституціями. Хоча кількісні

результати регресійної моделі свідчать про переважно позитивний економічний ефект міграції, його досягнення залежить від ефективності політичних рішень, якості управління та рівня соціальної згуртованості.

Серед ключових ризиків реалізації дорожньої карти:

1. Інституційна фрагментація та брак координації. В Україні функції у сфері трудової міграції розподілені між кількома відомствами (Мінекономіки, Мінсоцполітики, МЗС, ДМС), що ускладнює оперативність реагування. Без створення єдиного координаційного органу (“Національного агентства з питань міграційної політики”) ризик дублювання функцій та неузгодженості даних залишається високим.

2. Демографічний ризик. Втрата працездатного населення внаслідок еміграції може посилювати дефіцит трудових ресурсів у ключових секторах України – особливо у сфері медицини, освіти, транспорту та будівництва. Згідно з прогнозом МОМ, якщо рівень відтоку залишиться на рівні 2022–2024 рр., частка осіб віком 20–39 років може скоротитися до 25 % населення до 2030 року.

3. Економічна нестабільність і вплив воєнних чинників. У короткостроковій перспективі безпекові загрози можуть зумовити нові хвилі вимушеної міграції, що ускладнить реалізацію програм рееміграції. Також високі витрати на відновлення економіки України можуть обмежити ресурси для фінансування державних міграційних програм.

4. Соціально-психологічні бар’єри інтеграції. В країнах ЄС зростає популістська риторика, спрямована проти міграції. Це може уповільнити розширення легальних каналів та ускладнити інтеграцію новоприбулих. За даними Eurobarometer, 41 % громадян ЄС вважають, що кількість мігрантів у їхній країні “занадто велика”, попри відсутність об’єктивного перенасичення ринку праці.

5. Цифрові та кіберризики. Запуск електронних реєстрів (наприклад, e-Migrant або EU Skills Passport) супроводжується ризиками витоку

персональних даних. Необхідна гармонізація норм захисту інформації згідно з GDPR та національними вимогами України.

Для зниження впливу вищезазначених ризиків і забезпечення довгострокового ефекту реалізації дорожньої карти необхідно дотримуватися кількох базових принципів.

1. Інституційна узгодженість. Впровадження єдиної державної системи управління міграцією на основі цифрової інтеграції даних із ДМС, Мінсоцполітики, ДПС та МЗС дозволить уникнути дублювання функцій і сформувати повну картину міграційних потоків.

2. Цифровізація та аналітичне прогнозування. Підключення до європейської системи Migration Data Hub і створення спільного з ЄС аналітичного інструменту прогнозування “Migration Forecast Model” дозволить оцінювати вплив політичних рішень на міграційні тенденції з точністю до 3–5 років.

3. Інтеграція міграційної та освітньої політики. Зміцнення системи дуальної освіти, спільні українсько-європейські програми перепідготовки, стажування у сфері енергетики, ІТ, медицини – усе це сприяє перетворенню міграції з явища “відтоку мізків” у “обіг компетентностей”.

4. Механізм публічно-приватного партнерства. Європейські компанії, зацікавлені у залученні працівників із України, можуть співфінансувати програми адаптації, навчання та житла. Це зменшує навантаження на державні бюджети й водночас забезпечує вищу економічну віддачу.

5. Соціально-гуманітарна адаптація. Ефективна міграційна політика неможлива без культурної інклюзії. Важливо забезпечити рівний доступ мігрантів до освіти, медицини та житла, а також проводити інформаційні кампанії, які формують позитивне сприйняття мобільності в суспільстві.

Отже, до 2030 року Європейський Союз і Україна мають усі передумови для переходу до єдиного простору керованої мобільності. Міграція стає не лише наслідком соціально-економічних процесів, а й активним чинником

розвитку, який може забезпечити ЄС стабільність, інноваційність і демографічну рівновагу, а Україні – структурне оновлення економіки та підвищення якості людського капіталу. Такий формат співпраці дозволить:

- створити уніфікований стандарт цифрової ідентифікації мігранта, що діятиме на території обох сторін;
- забезпечити взаємне визнання соціального страхування;
- запровадити програми циркуляційної мобільності (робота – навчання – повернення);
- сформувати спільну базу прогнозування трудових потреб із використанням алгоритмів машинного навчання.

Висновки до третього розділу

Проведене у третьому розділі дослідження дало змогу не лише кількісно оцінити вплив міграційних процесів на економічний розвиток країн ЄС, але й сформулювати комплексну систему практичних рекомендацій для оптимізації міграційної політики в Україні та на європейському рівні.

1. Побудована багатофакторна регресійна модель підтвердила тісний зв'язок між рівнем зайнятості мігрантів, їхньою кваліфікацією та зростанням ВВП країн ЄС. Найвищу статистичну значущість мають показники частки висококваліфікованих працівників і трудової участі – їхнє підвищення безпосередньо стимулює приріст економічної продуктивності.

2. Результати прогнозування до 2030 року свідчать, що навіть помірне зростання частки легально працевлаштованих мігрантів може забезпечити ЄС додаткове збільшення ВВП на душу населення до 38,3 тис. євро за ПКС, а також скорочення дефіциту робочої сили в критичних секторах на 20–25 %. Це підтверджує доцільність переходу до політики “керованої мобільності”, орієнтованої на людський капітал.

3. Розроблені рекомендації для ЄС передбачають поглиблення інтеграції ринків праці, спрощення механізмів визнання кваліфікацій,

розширення дії програми Blue Card та запровадження Європейського міграційного індексу ефективності (ЕМЕІ). Упровадження таких заходів сприятиме більш збалансованому розподілу мігрантів між країнами-членами та зниженню адміністративних бар'єрів. Для України визначено ключові кроки для формування сучасної міграційної стратегії – створення реєстру e-Migrant, запуск програми “Re:Ukraine Work”, взаємне визнання соціальних внесків із країнами ЄС, розроблення цифрової системи моніторингу потоків і підтримка реєміграції. Реалізація цих ініціатив дозволить легалізувати трудову міграцію, скоротити тіньову зайнятість і підвищити ефективність використання людського потенціалу.

4. Запропонована дорожня карта Україна – ЄС на 2025–2030 роки є реалістичною рамкою інтеграційної співпраці у сфері мобільності. Вона поєднує інституційні, цифрові, освітні та соціально-гуманітарні елементи, що забезпечує комплексність підходу. Очікувані ефекти включають підвищення офіційних грошових переказів до 15 млрд дол. США, зростання рівня реєміграції до 10–12 % і посилення ролі України як партнера ЄС у сфері людського капіталу. Аналіз ризиків і передумов показав, що головними викликами для ефективного управління міграцією залишаються інституційна розпорошеність, демографічні обмеження, інформаційна безпека та соціально-психологічні бар'єри інтеграції. Перспектива спільної міграційної політики Україна – ЄС полягає у формуванні єдиного простору керованої мобільності, який базуватиметься на прозорих каналах працевлаштування, взаємному визнанні кваліфікацій і соціальних гарантій. Це стане не лише інструментом стабілізації ринку праці, а й чинником довгострокової конкурентоспроможності європейської економіки.

ВИСНОВКИ

За результатами проведеного дослідження особливостей сучасної міжнародної міграційної політики країн Європейського Союзу можна зробити такі узагальнення та висновки:

1. У першому розділі розкрито теоретико-методологічні основи дослідження міграційних процесів у глобалізованій економіці. Визначено, що міжнародна міграція є багатофакторним явищем, яке поєднує економічні, демографічні, політичні й технологічні чинники. На основі систематизації підходів до визначення сутності міграції встановлено, що вона виконує як економічну, так і соціальну функцію, впливаючи на динаміку зайнятості, структуру ринку праці та інноваційний потенціал країн.

2. Проведений аналіз теоретичних моделей міграції показав, що сучасні міграційні процеси пояснюються поєднанням економічних (теорія “push–pull”), інституційних (теорія подвійного ринку праці) та соціальних (мережевий підхід) факторів. Еволюція міграційної політики відбувалася від ліберальних до інтеграційних моделей, що поєднують контроль, адаптацію та правовий захист мігрантів. У межах ЄС сформувалася власна інтеграційна парадигма, яка вважає міграцію ресурсом розвитку, а не лише викликом безпеці.

3. Обґрунтовано методичний інструментарій дослідження міграційної політики, який базується на системному, порівняльному та статистико-аналітичному підходах. Окреслено можливості застосування SWOT-аналізу та кореляційно-регресійного моделювання для виявлення взаємозв'язку між динамікою міграції та соціально-економічними показниками розвитку країн. Це створює наукову основу для кількісної оцінки ефективності державних політик у сфері мобільності населення.

4. Встановлено, що Європейський Союз залишається другим у світі регіоном за кількістю прийнятих мігрантів, з концентрацією понад 87 млн осіб. Після 2022 року відбулося різке збільшення частки вимушеної міграції з

України, Сирії, Афганістану та країн Африки, що вплинуло на структуру ринку праці, соціальні системи й політичний дискурс у ЄС.

5. Проведено порівняльний аналіз міграційної політики провідних країн Європи – Німеччини, Франції, Польщі, Швеції та Нідерландів. Результати дослідження свідчать, що найбільш ефективними є ті системи, які поєднують гнучкість допуску з активною інтеграційною підтримкою. Статистичні дані підтверджують позитивний вплив міграції на рівень ВВП і зайнятості в країнах ЄС, водночас наголошено на зростанні навантаження на соціальні фонди в умовах нерівномірного розподілу мігрантів.

6. З'ясовано вплив міграційних процесів на соціально-економічний розвиток країн ЄС. Показано, що трудова міграція сприяє підвищенню продуктивності праці, зростанню податкових надходжень і частково компенсує демографічне старіння. Разом із тим, вимушена міграція створює додаткові бюджетні витрати, особливо у сфері житла, освіти та охорони здоров'я. У цілому, баланс міграційного впливу в ЄС залишається позитивним, за умови активної політики інтеграції та залучення мігрантів до формальної зайнятості.

7. Побудована багатофакторна регресійна модель підтвердила тісний зв'язок між рівнем зайнятості мігрантів, їхньою кваліфікацією та зростанням ВВП країн ЄС. Найвищу статистичну значущість мають показники частки висококваліфікованих працівників і трудової участі – їхнє підвищення безпосередньо стимулює приріст економічної продуктивності. Результати прогнозування до 2030 року свідчать, що навіть помірне зростання частки легально працевлаштованих мігрантів може забезпечити ЄС додаткове збільшення ВВП на душу населення до 38,3 тис. євро за ПКС, а також скорочення дефіциту робочої сили в критичних секторах на 20–25 %.

8. Розроблено практичні рекомендації та дорожню карту для України та ЄС у сфері управління трудовою й вимушеною міграцією. Запропоновано створити Національне агентство з питань міграційної політики, впровадити єдиний цифровий реєстр трудових мігрантів і програму “Re:Ukraine Work” для

стимулювання повернення фахівців. Для ЄС рекомендовано розширити механізми Talent Partnerships, цифровізувати процедури визнання кваліфікацій та удосконалити гуманітарно-економічний баланс політики міграції.

Загалом дослідження підтвердило, що ефективна міграційна політика є ключовим чинником сталого розвитку в умовах глобалізації. Європейський Союз виступає прикладом комплексного управління міграцією, що поєднує економічну вигоду з гуманітарними цінностями. Для України стратегічним завданням є інтеграція до цієї моделі через гармонізацію законодавства, цифровізацію процедур, розвиток людського капіталу та створення умов для добровільного повернення трудових мігрантів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Балакірєва О. Г.; Хмелько В. Є. Транснаціональна мобільність та українське суспільство: емпіричні оцінки і політичні висновки // Соціологія: теорія, методи, маркетинг. 2017. URL: <https://stmm.in.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
2. Гейць В. М.; Лібанова Е. М.; Макарова О. В. Міграційна політика в контексті людського капіталу України // Доповіді НАН України / Аналітичні записки НАНУ. 2019–2022. URL: <https://nas.gov.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
3. Гринькевич Н. С. Європейська інтеграція та соціально-економічні наслідки зовнішньої трудової міграції населення України. // Соціально-економічні проблеми сучасного періоду України. 2021. № 5. С. 33–42.
4. Долішній М. І. Регіональна політика: теорія, методологія, практика (аспекти міграційних процесів). Львів: ІРД НАН України, 2006 (передруки й розширені видання). URL: <https://ird.gov.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
5. Качур О.Д. Особливості сучасної міжнародної міграційної політики країн ЄС // Актуальні проблеми світового господарства і міжнародних економічних відносин. Матеріали XX всеукраїнської науково-практичної конференції (28 лютого 2025 року, м. Харків, Україна) [Електронний ресурс]. Харків: ХНУ імені В.Н. Каразіна, 2025. С. 275-278. URL: <https://ekhnuir.karazin.ua/handle/123456789/20986> (дата звернення: 10.11.2025)
6. Кваліфікаційна робота магістра : методичні рекомендації до виконання (для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти спеціальності «Міжнародні економічні відносини») / Уклад. Л.І. Григорова-Беренда, О.А. Довгаль, Н.А. Казакова, С.А. Касьян, Н.В. Непрядкіна, О.В. Ханова. Харків : ХНУ імені В.Н. Каразіна, 2021. 42 с. URL: <https://ekhnuir.karazin.ua/handle/123456789/16576> (дата звернення: 15.10.2024)

7. Ковальова О. М. Гармонізація міграційної політики України із законодавством ЄС: проблеми та перспективи. // Вісник КНУ ім. Т. Шевченка. Економіка. 2022. № 1(228). С. 45–53.
8. Козак Ю. Г. Міжнародні економічні відносини: теорія і практика (розд. про міжнародну міграцію робочої сили). Київ: Центр учбової літератури, 2016. URL: <https://cul.com.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
9. Крисаченко В. С. Соціокультурні виміри міграційних процесів в Україні // Філософська думка. 2015. URL: <https://dumka.philosophy.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
10. Кузнєцова С. І. Міграційні процеси в Україні: соціально-економічні виміри та державне регулювання // Економіка України. 2018. URL: <https://ek-ukraina.org.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
11. Левченко О. І. Інституційні засади державної міграційної політики України // Державне управління: теорія та практика. 2021. URL: <https://academy.gov.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
12. Лібанова Е. М.; Позняк О. В.; Прибиткова І. В. Зовнішня трудова міграція українців: вплив на соціально-економічний розвиток // Наукові доповіді ІДСД ім. М. В. Птухи НАН України. 2016–2022 (добірка). URL: <https://idss.org.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
13. Малиновська О. М. Україна та міжнародна міграція: виклики і політика у післявоєнній перспективі // НІСД Аналітика. 2023. URL: <https://niss.gov.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
14. Михайленко О. І. Правове регулювання трудової міграції в Україні та ЄС: порівняльний аналіз // Підприємництво, господарство і право. 2021. URL: <https://pgr-journal.kiev.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
15. Пархоменко І. О. Економічні наслідки зовнішньої трудової міграції для регіонів України // Регіональна економіка. 2019. URL: <https://re.gov.ua> (дата звернення: 10.11.2025)

16. Позняк О. В. Сучасні тенденції трудової міграції українців та їх вплив на ринок праці // Демографія та соціальна економіка. 2020. URL: <https://dse.org.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
17. Прибиткова І. В. Міграційна поведінка українців у контексті європейської інтеграції. // Демографія та соціальна економіка. 2019. № 3(37). С. 75–88.
18. Романюк В. М. Європейський досвід інтеграції мігрантів і можливості його імплементації в Україні. // Публічне управління: теорія та практика. 2021. № 4. С. 58–68.
19. Світова економіка : підручник / за ред. О. А. Довгаль. 2-ге вид., перероб. та доп. - Харків : Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна, 2025. 532 с. URL: <https://ekhnuir.karazin.ua/handle/123456789/23291> (дата звернення: 10.11.2025)
20. Стасишин А. В. Ринок праці України в умовах міжнародної мобільності: виклики для політики зайнятості // Ринок праці та зайнятість населення. 2022. URL: <https://ipk-dszu.gov.ua/rlz> (дата звернення: 10.11.2025)
21. Шевчук Л. Є. Демографічна безпека України: методологія, індикатори, пріоритети (з урахуванням міграційних чинників). Львів: ЛНУ ім. І. Франка, 2014. URL: <https://lnu.edu.ua> (дата звернення: 10.11.2025)
22. Ярошенко А. О. Ринок праці та трудова міграція у контексті інтеграції України до ЄС. Харків: ХНЕУ ім. С. Кузнеця, 2021.
23. Annual Risk Analysis 2024 // Frontex. URL: <https://frontex.europa.eu/media-centre/news/news-release/frontex-releases-annual-risk-analysis-2024/> (дата звернення: 10.11.2025)
24. Archibald C. J. Migration and Social Mobility in a Globalized World // International Journal of Sociology and Social Policy. 2018. Vol. 38(5–6). P. 437–452. URL: <https://doi.org/10.1108/IJSSP-11-2017-0154> (дата звернення: 10.11.2025)
25. Asylum in the EU – 2024 statistics and trends // Eurostat. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/migration-asylum> (дата звернення: 10.11.2025)

26. Bloom D. E., Stark O. The New Economics of Labor Migration. *American Economic Review*, 1985, Vol. 75(2), pp. 173–178.
27. Borjas G. J. Economic Theory and International Migration. *International Migration Review*, 1989, Vol. 23(3), pp. 457–485.
28. Bruegel – Migration and EU labour markets (selected insights 2023–2025) // Bruegel. URL: <https://www.bruegel.org/> (дата звернення: 10.11.2025)
29. Castles S., de Haas H., Miller M. *The Age of Migration*. 6th ed. London: Red Globe Press, 2020. URL: <https://www.age-of-migration.com/> (дата звернення: 10.11.2025)
30. CEPS – Managing Migration in the EU (studies 2020–2025) // CEPS. URL: <https://www.ceps.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
31. Council of the EU – Migration policy files tracker // Consilium. URL: <https://www.consilium.europa.eu/en/policies/migration/> (дата звернення: 10.11.2025)
32. Data on migration and migrant population // Eurostat Data Explorer. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/data/database> (дата звернення: 10.11.2025)
33. DG HOME – Legal migration policy overview // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration_en (дата звернення: 10.11.2025)
34. Doeringer P., Piore M. *Internal Labor Markets and Manpower Analysis*. Lexington, MA: Heath Lexington Books, 1985.
35. EMN Policy Report 2024: Return, Readmission and Reintegration // EMN. URL: <https://www.eumigrationnetwork.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
36. Entry/Exit System (EES) – information portal // European Commission. URL: https://travel-europe.europa.eu/ees_en (дата звернення: 10.11.2025)
37. ETIAS – European Travel Information and Authorisation System // European Commission. URL: https://travel-europe.europa.eu/etias_en (дата звернення: 10.11.2025)

38. EU Agency for Fundamental Rights – Migration & asylum publications (2019–2025) // FRA. URL: <https://fra.europa.eu/en/themes/asylum-migration-borders> (дата звернення: 10.11.2025)
39. EU Blue Card – admission of highly-qualified workers (recast) // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration/eu-blue-card_en (дата звернення: 10.11.2025)
40. EU Common Basic Principles for Immigrant Integration (updated resources) // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration/integration_en (дата звернення: 10.11.2025)
41. EU Digitalisation of migration and asylum systems – interoperability and data protection // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/schengen-borders-and-visa/smart-borders_en (дата звернення: 10.11.2025)
42. EU Labour Force Survey (ad hoc modules on migrants) // Eurostat. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/web/microdata/eu-labour-force-survey> (дата звернення: 10.11.2025)
43. EU Long-term Residents Directive – factsheet // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration/long-term-residents_en (дата звернення: 10.11.2025)
44. EU Skills Agenda – Pact for Skills // European Commission. URL: <https://pact-for-skills.ec.europa.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
45. EU Skills and Talent Mobility package (2023–2024) // European Commission. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_23_2324 (дата звернення: 10.11.2025)
46. EU Talent Partnerships – concept note & pilots // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/international-cooperation/talent-partnerships_en (дата звернення: 10.11.2025)

47. EUAA Country Guidance – common analysis and guidance (latest set) // EUAA. URL: <https://euaa.europa.eu/country-guidance> (дата звернення: 10.11.2025)
48. Eurodac – Regulation overview // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/schengen-borders-and-visa/smart-borders/eurodac_en (дата звернення: 10.11.2025)
49. Eurofound – Labour market integration of refugees and migrants (2023–2024) // Eurofound. URL: <https://www.eurofound.europa.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
50. Euronews – ETIAS/EES and Schengen border digitalisation explainers // Euronews. URL: <https://www.euronews.com/> (дата звернення: 10.11.2025)
51. European Commission – Action Plan on Integration and Inclusion 2021–2027 (updates) // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration/integration/action-plan-integration-and-inclusion-2021-2027_en (дата звернення: 10.11.2025)
52. European Court of Auditors – Special Reports on asylum, return and IT systems (2021–2024) // ECA. URL: <https://www.eca.europa.eu/en/publications> (дата звернення: 10.11.2025)
53. European Labour Authority – EURES Labour Market information // ELA/EURES. URL: <https://eures.ec.europa.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
54. European Migration Network (EMN) – Annual Reports on Migration and Asylum 2024 // EMN. URL: <https://www.eumigrationnetwork.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
55. European Semester – Labour shortages dashboard 2024 // European Commission. URL: https://economy-finance.ec.europa.eu/economic-surveillance-eu-economy/european-semester_en (дата звернення: 10.11.2025)
56. Eurostat – Government expenditure by function (COFOG) – social protection & migration-related spending // Eurostat Data. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat> (дата звернення: 10.11.2025)

57. Eurostat – Government expenditure on education & training of adults (Lifelong learning) // Eurostat. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat> (дата звернення: 10.11.2025)
58. Eurostat – Labour market statistics for non-EU citizens // Eurostat. URL: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Employment_statistics#Non-EU_citizens (дата звернення: 10.11.2025)
59. Eurostat – Unemployment rate (monthly) // Eurostat. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat> (дата звернення: 10.11.2025)
60. Financial Times – Europe labour shortages & migration coverage (2022–2025) // FT. URL: <https://www.ft.com/> (дата звернення: 10.11.2025)
61. Global Trends: Forced Displacement 2024 // UNHCR. URL: <https://www.unhcr.org/global-trends> (дата звернення: 10.11.2025)
62. Harris J. R., Todaro M. P. Migration, Unemployment and Development: A Two-Sector Analysis // American Economic Review. 1970. Vol. 60(1). P. 126–142. URL: <https://www.jstor.org/stable/1807860> (дата звернення: 10.11.2025)
63. Hicks J. R. The Theory of Wages. London: Macmillan, 1932.
64. Hollifield J. F. The Politics of International Migration: How Can We “Bring the State Back In”? // Migration Theory: Talking Across Disciplines. New York: Routledge, 2000. URL: <https://doi.org/10.4324/9781315630864> (дата звернення: 10.11.2025)
65. ILO – Fair recruitment and migrant workers // International Labour Organization. URL: <https://www.ilo.org/global/topics/labour-migration> (дата звернення: 10.11.2025)
66. IMF – World Economic Outlook Database 2024 // IMF. URL: <https://www.imf.org/en/Publications/WEO> (дата звернення: 10.11.2025)
67. International Migration Outlook 2024 // OECD. URL: <https://www.oecd.org/migration/international-migration-outlook/> (дата звернення: 10.11.2025)

68. International Organization for Migration (IOM). World Migration Report 2024. Geneva: IOM, 2024. URL: <https://worldmigrationreport.iom.int> (дата звернення: 10.11.2025)
69. IOM Global Migration Data Portal // IOM GMDAC. URL: <https://www.migrationdataportal.org/> (дата звернення: 10.11.2025)
70. Kuznets S. Economic Growth and Income Inequality // American Economic Review. 1955. Vol. 45(1). P. 1–28. URL: <https://www.jstor.org/stable/1811581> (дата звернення: 10.11.2025)
71. Lee E. S. A Theory of Migration // Demography. 1966. Vol. 3(1). P. 47–57. URL: <https://doi.org/10.2307/2060063> (дата звернення: 10.11.2025)
72. Massey D. S., Arango J., Hugo G., Kouaouci A., Pellegrino A., Taylor J. E. Theories of International Migration: A Review and Appraisal // Population and Development Review. 1993. Vol. 19(3). P. 431–466. URL: <https://www.jstor.org/stable/2938462> (дата звернення: 10.11.2025)
73. Migration Policy – statistics explained // Eurostat. URL: <https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/> (дата звернення: 10.11.2025)
74. OECD – Fiscal impact of immigration: measurement issues (technical note) // OECD. URL: <https://www.oecd.org/migration/> (дата звернення: 10.11.2025)
75. OECD – Migration Policy Debates briefs (2019–2025) // OECD. URL: <https://www.oecd.org/migration/migration-policy-debates.htm> (дата звернення: 10.11.2025)
76. OECD – Settling In: Indicators of Immigrant Integration 2023/24 country profiles // OECD. URL: <https://www.oecd.org/migration/settling-in.htm> (дата звернення: 10.11.2025)
77. OECD – Tax contribution of migrants: methodological notes // OECD. URL: <https://www.oecd.org/migration/> (дата звернення: 10.11.2025)
78. OECD Employment Outlook 2024 – labour market shortage chapters // OECD. URL: <https://www.oecd.org/employment-outlook/> (дата звернення: 10.11.2025)

79. OECD Indicators of Immigrant Integration 2023 // OECD. URL: <https://www.oecd.org/migration/indicators-of-immigrant-integration/> (дата звернення: 10.11.2025)
80. OECD Skills for Jobs indicators // OECD. URL: <https://www.oecdskillsforjobsdatabase.org/> (дата звернення: 10.11.2025)
81. Pew Research Center – International migration factsheets (updates) // Pew. URL: <https://www.pewresearch.org/topic/international-affairs/migration/> (дата звернення: 10.11.2025)
82. Piore M. J. Birds of Passage: Migrant Labor and Industrial Societies. Cambridge: Cambridge University Press, 1979.
83. Politico Europe – EU migration policy tracker (news analytics) // Politico. URL: <https://www.politico.eu/> (дата звернення: 10.11.2025)
84. Portes A., Rumbaut R. G. Immigrant America: A Portrait. Berkeley: University of California Press, 1995.
85. Ravenstein E. G. The Laws of Migration // Journal of the Statistical Society of London. 1885. Vol. 48(2). P. 167–235. URL: <https://www.jstor.org/stable/2979333> (дата звернення: 10.11.2025)
86. Recognition of professional qualifications – EU rules // European Commission. URL: https://single-market-economy.ec.europa.eu/single-market/services/free-movement-professionals/qualifications-recognition_en (дата звернення: 10.11.2025)
87. Remittance Prices Worldwide // World Bank. URL: <https://remittanceprices.worldbank.org/> (дата звернення: 10.11.2025)
88. Reuters – Factbox & explainers on EU migration law (2023–2025) // Reuters. URL: <https://www.reuters.com/world/europe/> (дата звернення: 10.11.2025)
89. Sassen S. The Mobility of Labor and Capital: A Study in International Investment and Labor Flow. Cambridge: Cambridge University Press, 1991.

90. Seasonal Workers Directive – factsheet // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration/seasonal-workers_en (дата звернення: 10.11.2025)
91. Single Permit Directive – overview // European Commission. URL: https://home-affairs.ec.europa.eu/policies/migration-and-asylum/legal-migration/single-permit_en (дата звернення: 10.11.2025)
92. Stark O. The Migration of Labor. Oxford: Basil Blackwell, 1991.
93. The Economist – Europe migration briefings (2019–2025) // The Economist. URL: <https://www.economist.com/> (дата звернення: 10.11.2025)
94. Todaro M. P. Internal Migration in Developing Countries: A Review of Theory, Evidence, Methodology and Research Priorities. Geneva: ILO, 1976. URL: <https://www.ilo.org/global/publications/lang--en/index.htm> (дата звернення: 10.11.2025)
95. UNHCR Figures at a Glance (Europe) // UNHCR. URL: <https://www.unhcr.org/statistics> (дата звернення: 10.11.2025)
96. United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR). Global Trends: Forced Displacement in 2023. Geneva: UNHCR, 2024. URL: <https://www.unhcr.org/globaltrends> (дата звернення: 10.11.2025)
97. Wallerstein I. The Modern World-System. Vol. 1: Capitalist Agriculture and the Origins of the European World-Economy in the Sixteenth Century. New York: Academic Press, 1974.
98. Weiner M. Security, Stability, and International Migration // International Security. 1992. Vol. 17(3). P. 91–126. URL: <https://www.jstor.org/stable/2539131> (дата звернення: 10.11.2025)
99. World Bank – GDP, PPP (current international \$) // World Bank Data. URL: <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.PCAP.PP.CD> (дата звернення: 10.11.2025)
100. World Bank – Personal remittances received (% of GDP), EU countries // World Bank Data. URL:

<https://data.worldbank.org/indicator/BX.TRF.PWKR.DT.GD.ZS> (дата звернення: 10.11.2025)

101. World Bank – World Development Indicators (migration & remittances) // World Bank Data. URL: <https://data.worldbank.org/> (дата звернення: 10.11.2025)

102. World Migration Report 2024 // International Organization for Migration (IOM). URL: <https://www.iom.int/world-migration-report-2024> (дата звернення: 10.11.2025)

103. Zolberg A. R. The Next Waves: Migration Theory for a Changing World // International Migration Review. 1989. Vol. 23(3). P. 403–430. URL: <https://doi.org/10.2307/2546422> (дата звернення: 10.11.2025)